

# Vremea secerișului

(*Die Erntezeit*)

Phoenix, Arizona, SUA

12 decembrie 1964

William Branham

Mulțumesc frate Williams. Bună dimineața prieteni. Pentru mine este un privilegiu să fiu aici în dimineața aceasta. Și, să fiu prezentat într-un asemenea mod, mă face să mă simt mai neînsemnat. Dar sunt foarte mulțumitor că am această ocazie de a fi aici în Phoenix, în această dimineață.

Îmi amintesc că aveam șaptesprezece ani când am fost de prima dată în Phoenix. De atunci s-a extins foarte mult. Când am venit în dimineața aceasta spre acest loc, noi n-am putut spune când am plecat din Tucson sau când am ajuns în Phoenix, fiindcă ele se unesc din cauza clădirilor care s-au înmulțit. Acolo unde în trecut intrai în deșert și întâlneai măgari care transportau anumite lucruri s-au construit moteluri și magazine. Aceasta îmi dovedește că îmbătrânesc.

Eu am stat cu fratele meu bun Valdez și ne povesteam câte ceva. Îi spuneam: „Eu îmbătrânesc. Am observat că am parcurs deja un drum lung”. El îmi răspundea: „Așteaptă până ajungi la vârsta mea”, sau cam așa ceva. Am fost foarte surprins când am aflat că el era cu 12 ani mai în vârstă decât mine. După această relatare eu m-am simțit mult mai bine. L-am întrebat: „Frate Valdez, de cât timp predici Evanghelia?” El a spus: „De cincizeci de ani”. Adică, eu eram încă un copil mic când el predica deja [Evanghelia]. Eu îi spuneam: „Frate Valdez, eu îmi doresc ca tu să predici în dimineața aceasta. Eu sunt un «tânăr» și nu-mi place să merg în față ca să predic bătrânilor mei”. El râdea și spunea: „Tu de ce crezi că am venit eu în acest loc?”

Sunt foarte mulțumitor pentru fratele Valdez. El îmi povestea că are un azil de bătrâni. Este foarte frumos, eu apreciez un asemenea lucru. Odată el m-a invitat să-i fac o vizită. Este lângă New River. Nu

știu dacă o cunoaște cineva dintre voi, dar sunt sigur că dacă o conduce un Valdez, atunci este în ordine.

De fiecare dată când vin la vreo adunare, întâlnesc oameni care au fost vindecați în adunări. Când am stat azi dimineață aici la masă, a venit la mine o soră scumpă. Numele ei este Erb și vine din Michigan. Fiul ei lucrează aici ca și crainic la postul de radio al creștinilor. Ea îmi povestea că a participat la adunările din Flint, Michigan, a avut un bilet de ordine pentru rugăciune și a dorit să se roage pentru ea, dar din păcate nu i-a mai venit rândul; era grav bolnavă. Eu cred că Dumnezeu a vindecat pe loc această femeie azi dimineață în timp ce stătea acolo.

Eu am spus: „Ce timp! Au trecut 12-14 ani, iar acum s-a întâmplat aici, în Phoenix. Se spune că Phoenixul a fost construit din ruine. Același lucru l-ai trăit azi: în dimineața aceasta, Dumnezeu a zidit sănătatea ta care a fost distrusă. Eu cred acest lucru”.

Ieri seară am primit foarte multe telefoane. Acum eu locuiesc în Tucson și sunt vecinul vostru. Foarte mulți m-au sunat, dar n-am putut să-i vizitez pe toți. De aceea m-am rugat prin telefon pentru ei. Ei doar trebuiau să-și lase numărul de telefon. Printre ei a fost o doamnă mai în vârstă, de 87 de ani. Ea era creștină, dar de un timp mai îndelungat și-a pierdut mințile; alerga pe stradă strigând „să vină poliția pentru că i-a fost furat bebelușul”. Era în vârstă de 87 de ani și își pierduse mintea – o femeie bătrână, dar dragă. Eu n-o cunoșteam. Billy m-a sunat spunându-mi: „Trebuie neapărat să te rogi acum pentru ea, situația ei este foarte gravă. Ei presupun că va muri. Ea este inconștientă”. Apoi am închis telefonul, m-am dus în camera mea și m-am rugat. După câteva minute ea a adormit și după ce s-a trezit a fost sănătoasă din nou. A mâncat o porție întreagă de pui, iar după aceea înghețată și prăjituri.

Vedeți, Dumnezeu este suveran. El este realitate. Voi nu trebuie să rămâneți așa, doar trebuie să-I cereți Lui prin rugăciune.

Eu cred că azi dimineață a fost fratele nostru conducător sau altcineva, poate a fost fratele Valdez care s-a rugat: „Noi nu avem, pentru că nu cerem. Nu cerem fiindcă nu credem”. Mie mi-a plăcut cântarea acestor tineri. Fratele Valdez și noi care suntem mai în vârstă, vorbeam despre sinceritatea acestui frate tânăr care a dat mărturia despre cum l-a cunoscut el pe Isus.

Deseori am observat că acești cântăreți care cântă înainte de începerea adunărilor, așa cum s-a exprimat și predicatorul, fratele nostru Valdez: „Uneori este foarte slăbuț<sup>1</sup>”. Mie mi se pare că azi este mai mult un spectacol fără sacralitatea și fără sinceritatea pe care au avut-o odată penticostalii. De aceea, eu apreciez foarte mult sinceritatea acestor tineri. Domnul să vă binecuvânteze, băieți!

Eu nu prea mă uit la televizor. După cum știți eu sunt împotriva acestor lucruri. În Tucson am închiriat o casă până ce va fi terminată casa noastră, dacă este în voia Domnului nostru. Doamna care ne-a închiriat această casă, la fel, este o cunoscută de-a noastră credincioasă. În această casă ea avea un televizor. Eu am copii tineri, iar voi știți foarte bine cum sunt ei; îi atrag aceste lucruri. Nu demult, într-o dimineață, m-am întors acasă dintr-o călătorie cu fratele Stromei. Nu știu dacă fratele Stromei este prezent în dimineața aceasta. El este președintele filialei în Tucson. Fiica mea care stă acolo în spate m-a chemat înăuntru ca să văd ceva. Ea a spus: „Noi deschidem televizorul pentru că acum vor cânta câteva grupuri”.

Eu sunt foarte bun la criticat. Îmi pare rău, dar nu pot să fiu altceva decât ceea ce sunt. Dacă aș lucra împotriva naturii mele, atunci aș fi un fărnaric. Eu n-aș dori să stau așa în fața voastră, ci aș dori să fiu ceea ce sunt și atunci știm unde ne aflăm. Eu cred că critic puțin cam mult, dar această critică a ieșit pur și simplu din toată inima mea, fiindcă ceea ce se vedea acolo mi s-a părut ca un spectacol din Hollywood. Acolo nu era niciun fel de sacralitate, cum ar fi trebuit să fie. Ei cântau cântecele într-un ritm de Rock'n'Roll și aveau încălțăminte aurită. Am ajuns deja într-o asemenea stare în care Evanghelia a devenit un spectacol? Dacă este așa, atunci eu nu mai vreau să am de-a face cu așa ceva. Eu îmi doresc ceva original, ceva adevărat. Și așa dorim să continuăm.

Fraților, cred că aceste două microfoane nu sunt reglate bine. Mă auziți mai bine acum?

Dacă va vrea Domnul, voi avea onoarea de a vorbi sâmbăta viitoare dimineața pentru prima dată în Chapter, Flagstaff, Arizona. Acest frate de aici este președinte acolo. Din păcate am uitat numele lui. Da, el este fratele Chester Earl. Eu am avut ocazia de a-l întâlni în

---

<sup>1</sup> Sau: formal, ceva ieftin - n.tr.

dimineața aceasta când am salutat un evanghelist din India. El mi-a spus să vorbesc acolo, sâmbăta viitoare. Voi toți sunteți invitați cordial la acea adunare. Noi nădăjduim că Domnul ne va binecuvânta.

Apoi, luni seara are loc o masă festivă în Tucson. Domnul mi-a acordat această onoare de a vorbi la această conferință în data de 21 decembrie. Și voi sunteți invitați.

Așa cum a făcut de cunoscut deja fratele Williams, înainte de conferință mă voi întoarce aici în acest loc pentru un început nou.

Este aici vreo problemă, frate Williams? Este mai bine acum? Da? Bine.

Eu sunt convins că fiecare dintre voi va avea timp să participe la una sau la toate aceste adunări. Ele vor începe duminică în data de 17, la ora 13<sup>30</sup>. Am vrut să vă mai spun că, dacă va vrea Domnul, în aceste adunări mă voi ruga pentru bolnavi și voi face tot ce-mi stă în putință să vă ajut pe toți.

Voi fraților predicatori care ați venit din împrejurimea Phoenix-ului vreau să vă spun de ce am venit de fapt în această sală. De fiecare dată când vin, mai întâi fac un tur și vizitez fiecare biserică. Este foarte greu, fiindcă unele biserici sunt foarte mici. Noi nu dorim să trecem pe lângă vreun frate, doar din cauză că biserica lui este mică. Problema este că acolo nu prea avem loc pentru toți oamenii. De aceea m-am gândit să venim cu toții într-un singur loc de care mă voi ocupa personal. De aceea ne-am adunat aici la acest serviciu, o adunare evanghelistică, în care ne vom ruga și pentru cei bolnavi.

Poate este mai bine dacă voi vorbi la acest microfon? Nu, acest microfon este pentru înregistrarea benzilor. Bine.

Poate este ceva mai bine așa. Aș dori ca frații mei și păstorii bisericilor din Phoenix să știe că acesta este motivul pentru care am închiriat această sală. Doar așa ne-am putea aduna cu toții la un loc. Pur și simplu, nu poți merge la toți frații fiindcă sunt prea mulți. Voi ați observat câți dintre ei trebuiau să stea în picioare azi dimineață și de fapt nici jumătate nu erau prezenți. Nu-i poți vizita pe toți în acest timp scurt înainte de această conferință.

Eu sunt sigur că vom avea un timp minunat în timpul acestor adunări. Veți asculta vorbitori foarte buni. Acesta este fratele Cash Hamburg. Câți dintre voi l-ați auzit vreodată? El este ca un taifun. Scuzați-mă – eu n-ar fi trebuit s-o spun în felul acesta. El este un frate;

dar am fost odată cu el și nu pot să-mi dau seama cum mai veniți să ascultați pe unul ca mine, după ce ați auzit odată un om ca el. El poate predica fără să i se termine aerul. Nu știu cum o face, dar în acest mod el poate spune mult mai mult. Nu demult am fost cu el la conferința mea în New York. După adunare, el a dorit să mă invite la masă. M-am dus în restaurantul respectiv și eram pe cale să plec din nou când a ajuns el. A predicat fiecăruia pe care îl întâlnește pe culoar; este un [frate] de caracter.

Sunt sigur că vă veți bucura și de fratele din California. Cum îl cheamă? Nu-mi amintesc numele lui; este unul din vorbitori. Dar el vorbește cu o mare putere și vă veți bucura de el. Probabil vor fi acolo mulți dintre frații cunoscuți, de exemplu fratele Roberts.

Sunt foarte mulțumitor pentru un text biblic care mi-a venit în minte. Odată, David s-a gândit la chivotul care se afla într-un cort. El era cu Natan, prorocul aceluia timp, căruia i-a spus: „*Iată! eu locuiesc într-o casă de cedru și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort*». *Natan a răspuns împăratului: «Du-te și fă tot ce ai în inimă, căci Domnul este cu tine»*”. (2 Sam. 7:2-3). Mai mult el n-a știut să-i spună.

Dar în aceeași noapte, Domnul i-a vorbit prorocului: „*Acum să spui robului Meu David: „Așa vorbește Domnul oștirilor: «Te-am luat de la pășune, de la oi ... și ți-am făcut numele mare ca numele celor mari de pe pământ»*”. (vers. 8-9b). Nu numele cel mai mare, ci l-a socotit printre cei mari, din acel timp, de pe pământ.

Și eu m-am gândit: „Ce har mare i-a dat Dumnezeu lui David! Eu m-aș putea referi și la mine, căruia i-a fost dată această onoare în aceste zile de pe urmă în care mai trăim – în care se sfârșesc zilele istoriei mondiale – să mă număr printre bărbații aceștia care participă la aceste adunări”. Domnul să vă binecuvânteze!

Bunul meu prieten, fratele Valdez, spunea: „Frate Branham, eu trebuie să plec la ora zece fără un sfert. De aceea mă voi așeza mai în spate ca să nu te deranjez când vorbești”. El a fost în adunările de dinainte.

Eu sunt cam încet și trebuie să mă gândesc când vorbesc. Poate îmi fac notițe și îmi scriu anumite versete pe o hârtie, dar după un timp trebuie să le las deoparte fiindcă îmi amintesc de ceea ce mi-a fost

încredințat de El. Voi știți, eu mă bazez pe Domnul. Deoarece sunt atât de încet, sper să nu vă rețin prea mult în dimineața aceasta.

L-am întrebat pe fratele Williams: „Cât timp am frate Williams? Eu am un text biblic despre care aş putea să vorbesc cam 30 de minute. Iar după aceea aş putea încheia și toți ar putea să meargă acasă. Dar, dacă este posibil, aş dori să avem o scurtă lecție de învățatură” despre care eu cred că este ceva pentru voi, astăzi, ceva ce ați putea lua acasă și la care să vă gândiți.

Și cu siguranță că eu nu m-am trezit azi dimineață la ora 3<sup>30</sup> sau 3<sup>40</sup> și m-am pregătit să vin în acest loc, doar ca să fiu văzut. Eu n-am nevoie să fiu văzut. Ieri am studiat câteva texte biblice, pe care mi le-am și notat, despre o anumită temă în privința căreia m-am rugat foarte serios și m-am gândit că, poate prin aceasta, cineva ar putea fi ajutat. Noi nu avem timp pentru spectacole sau teatru, ci trebuie să trecem la miezul lucrării. Eu cred că Isus va veni în curând.

Acum, se înregistrează și probabil cineva va asculta înregistrarea. De aceea aş dori să fac o clarificare în acest sens: de multe ori, eu sunt înțeles greșit. Mulți mă întrebă: „Frate Branham, ai vrut să spui cutare lucru?” Pentru anumite lucruri pe care le spun, trebuie să cunoașteți expresia, ca să știți la ce m-am referit când am spus o anumită oră.

Câteodată spun anumite lucruri care sunt contrariul lucrurilor pe care le cred unii. Vreau să clarific acum aceste lucruri, pe care le cred unii! Eu am un mesaj de la Domnul; simt acest lucru. Unii cred că este de la diavolul, alții cred că este o nebunie. Dar pentru mine, acesta este viață. Dacă spun anumite lucruri, atunci nu o fac ca să mă deosebesc de alții, sau ca să rănesc pe cineva. Nu acesta este scopul meu. Dacă ar fi așa, atunci aş fi un fățarnic. Eu o spun sub un anumit aspect, adică să mă apropii tot mai mult de Dumnezeu. O spun dintr-un anumit punct de vedere, în așa fel ca oamenii să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu. **Eu n-o spun pentru că este ceva ce plănuiește de mine, ci este ceva ce mi-a fost dat de Dumnezeu.**

Dacă în aceste adunări voi spune ceva anume, ceva ce vă va dezamăgi, atunci să spuneți: „Eu nu cred acest lucru în felul acesta”.

Adesea, am făcut următoarea afirmație grosolană... Soția mea stă acolo și mă ascultă, ea știe foarte bine că eu nu țin deloc de formalitate. Este la fel ca atunci când mănânci un pui fript și nimerești

un os. Nimeni, căruia îi place puiul fript, nu l-ar arunca doar din cauză că a dat de un os. El pune osul deoparte și mănâncă mai departe puiul fript. La fel este și cu o tartă cu cireșe. Dacă voi găsi un sâmbure în tartă, atunci nu arunc toată tarta, ci doar sâmburele.

Dacă, în adunările mele, voi spune ceva ce vi se va părea că ar fi un sâmbure, atunci puneți-l deoparte și îngăduiți-mi ca eu să nu știu lucrurile așa de bine cum le știți voi. Mergeți mai departe și mâncați ce credeți voi că e bun.

Am încredere că Domnul va binecuvânta, acum, Cuvântul Lui. **Eu cred cu tărie Cuvântul, doar Cuvântul. Doar Cuvântul și acesta este mesajul pe care Domnul mi l-a dat.**

Noi suntem diferiți. Eu i-am observat, azi dimineață, pe frații mei misionari, evangheliști și pastori (sunt aproximativ o sută sau mai mulți). Fiecare dintre ei este mai talentat decât mine, să stea aici în față și să predice. Sunt sigur de aceasta. Dar niciunul dintre noi nu poate lua locul altuia. Niciunul nu poate aduce mesajul altuia. Noi suntem diferiți [avem feluri diferite de a proceda - n.tr.].

Dumnezeu este suveran. Cine ar fi putut să-I spună, la început, lui Dumnezeu, cum să facă lucrurile, când exista doar El singur? Există doar un singur fel de viață veșnică și aceasta este Dumnezeu. Dacă noi avem viață veșnică, înseamnă că noi eram cu Dumnezeu, atunci, o parte din Dumnezeu. Noi am fost atributele Lui. Și acum suntem atributele Lui. „*La început era Cuvântul*”. Un cuvânt este un gând exprimat. Deci noi am fost gândurile Lui care au fost aduse la existență prin Cuvânt. Așa am devenit noi ceea ce suntem. Din această cauză, numele nostru – poate nu cel pe care îl purtăm acum – a fost scris în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Dacă atunci n-a fost scris în această Carte, nu va fi niciodată acolo. Isus a venit ca să-i răscumpere pe toți aceia ale căror nume erau scrise în această carte. El a știut.

Așa cum ne este relatat în Romani 9: „Cine poate să-i dea instrucțiuni olarului?” Poate să spună lutul: „Fă din mine cutare vas?” Nu! Dumnezeu dorește să-Și arate toate calitățile. De aceea, El trebuie să facă un vas pentru o întrebuițare de cinste și un alt vas pentru o întrebuițare de ocară. El este suveran, nimeni nu-I poate spune ce să facă.

El ne-a făcut diferiți unul față de celălalt. În Biblie ne este spus că până și stelele sunt diferite în strălucirea lor. Voi știți, chiar și între îngeri, în ceruri, este diferență. Există îngeri, există heruvimi și serafimi, diferiți unul față de celălalt. Și noi toți suntem diferiți. Dumnezeu are munți înalți, câmpii, preerii, iarbă, deșert și apă. El este divers, este un Dumnezeu al varietății. Uitați-vă la poporul Lui de aici în dimineața aceasta: unii dintre noi sunt albi, unii sunt negri, unii sunt bruneți, unii sunt roșii. Așa este poporul Lui. El este un Dumnezeu al varietății și eu cred că și între slujitorii Săi există diversitate.

Acum să ne plecăm capetele pentru rugăciune. Înainte de a citi Cuvântul, aș dori să mai spun ceva. Eu știu că sunt un om cu un discurs lung. Dacă doriți să vă ridicati și să plecați, eu vă înțeleg. Acum haideți să ne rugăm. În timp ce ne vom apleca capetele noastre spre țărâna din care ne-a luat Dumnezeu, aș vrea să întreb dacă este aici cineva care dorește să-l includem în această rugăciune. Ridicați mâinile voastre. El știe ce aveți în inimile voastre și de ce v-ați ridicat mâinile.

Scumpul nostru Tată ceresc, ne apropiem de Tine în mod solemn, cu capetele aplecate spre țărâna din care ne-a luat Dumnezeu. Ne gândim la ceea ce i-ai spus Tu, într-o seară, lui Avraam, că Tu vei înmulți sămânța lui ca nisipul mării. Tu i-ai spus să se uite în sus spre stele. Le-a putut el număra? Bineînțeles că era ceva imposibil. Tu i-ai spus că sămânța lui va fi nenumărată, ca nisipul de pe țărmul mării și ca stelele care luminează pe cer. Cu aceste gânduri în mintea noastră și cu capetele aplecate spre nisipul acesta din care am fost luați, inimile noastre privesc spre cer, unde vom merge odată – de la nisip spre stele – fiindcă suntem sămânța lui Avraam. Morți în Hristos, noi suntem sămânța lui Avraam și moștenitori cu El conform făgăduinței.

În dimineața aceasta noi am mâncat deja hrana naturală pentru trupurile noastre. Acum dorința noastră este ca Tu să ne dai mana cerească, acea hrană care ne întărește în viața din interiorul nostru. Așa cum sângele nostru transportă hrana ca să ne întărească, ca să facă mai multe celule, ca să primim putere pentru fiecare zi, tot așa să-L primim și noi pe Hristos, prin Cuvânt, în dimineața aceasta. El să ne pătrundă duhul, să ne întărească pentru ceasul în care trăim. Căci ziua a trecut deja și se lasă umbrele serii. Lumina serii strălucește și în



curând vom auzi chemarea [Lui]: „Veniți Sus!” și noi dorim să fim pregătiți pentru acel ceas. Ajută-ne Tată!

Niciun om nu este vrednic să deschidă cartea sau să-i rupă pecetele. Dar Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii a venit, a luat cartea și i-a rupt pecetele. O, Mielul lui Dumnezeu, vino în dimineața aceasta, deschide-ne cartea și lasă-ne să ne uităm în ea împreună cu Tine, o Doamne, ca să vedem ce trebuie să facem spre a fi pregătiți pentru acel ceas. Binecuvântează fiecare biserică, binecuvântează adunările care vor mai avea loc, pe fiecare în parte și mica noastră adunare, ca să se alătore celorlalte adunări care vor avea loc. Și fie ca atunci când vom pleca din locul acesta, astăzi, să putem spune și noi la fel cum au spus și cei care veneau din Emaus: „*Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?*” (Luca 24.32). Dăruiește-ne acest lucru, Tată. Noi o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Cei care doriți să vă deschideți Biblia, căroră de obicei vă place să citiți împreună cu slujitorul, deschideți-o la Matei cap. 4, dacă o aveți la voi. Eu voi denumi tema, înainte de a vorbi. Aș dori s-o aduc sub formă de învățătură. Nu știu de ce am intitulat-o așa, dar ea se numește: „**Vremea secerișului**”.

Ca bază pe care să clădim, vom citi din Scriptură ca să avem contextul. Vom citi o parte din Matei 4. Aici este vorba de ispitirea lui Isus. După ce a fost umplut cu Duhul Sfânt, El a fost dus în pustie (Matei 4.1-10):

*„Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini». Drept răspuns, Isus i-a zis: «Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”». Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streășina Templului și I-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră”». «„De asemenea este scris”, a zis Isus: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău”». Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: «Toate*

*aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie». «„Pleacă, Satano”, i-a răspuns Isus. „Căci este scris: „Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”».*

Aș dori să subliniez puțin versetul 4: *„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”»*”.

Ca și subiect, aș dori să iau: *„Orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”*. Țineți bine minte acest cuvânt în timp ce vorbim.

Isus a spus odată, în Ioan 6.48: *„Eu sunt Pâinea vieții”*. Sper că mi-am notat corect acest verset biblic. Pe timpul praznicului Paștelor, iudeii mâncau pâine nedospită, în amintirea manei care căzuse în pustie, beau dintr-un izvor care reprezenta stânca din pustie și petreceau minunat. Și Isus a strigat în mijlocul lor: *„EU SUNT Pâinea vieții*. Părinții voștri au mâncat mană, timp de patruzeci de ani, în pustie și totuși au murit cu toții. EU SUNT pâinea care a venit de la Dumnezeu din cer. Dacă va mânca cineva din ea, acela nu va muri”. El putea să spună despre acea stâncă: *„EU SUNT stânca aceea din pustie. EU SUNT stânca din care au băut părinții voștri”*.

„Cum?” Ei au spus: *„Tu n-ai nici 50 de ani și ai văzut pe Avraam? Acum știm că ești nebun și ai drac”*.

Isus a răspuns: *„Înainte să fi fost Avraam, EU SUNT”*. Cel ce se numește EU SUNT, a fost stâlpul de foc din acel rug, care i-a vorbit lui Moise. Dacă observați bine această formulare, atunci veți vedea că nu se numește „Eu am fost” sau „Eu voi fi”, ci întotdeauna „EU SUNT”, este la prezent, întotdeauna.

Noi ne gândim la ceea ce a spus El: *„EU SUNT Pâinea vieții”*. Cum putea fi acest bărbat „Pâinea vieții”? Ne întrebăm aceasta. El a spus: *„Trupul Meu este Pâine”*. Cum de putea fi pâine, acest bărbat? Pare ceva ciudat, dar nu vă lăsați încurcați. Pe timpul Lui, oamenii au fost încurcați. Ei nu înțelegeau cum putea să fie Pâinea Vieții, bărbatul acesta? În Ioan 1, ni se spune, de asemenea: *„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu ... și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi”*. Astfel, Cuvântul a devenit Pâine. Cuvântul și Pâinea trebuie să fie una, fiindcă Isus este Cuvântul și El este și Pâinea.

Cum putea El să fie Pâinea și Cuvântul? Pentru mintea firească este ceva de neînțeles. Dar sperăm ca în dimineața aceasta să nu se afle printre noi nimeni care să aibă o mintea firească, ci să fie minți duhovnicești, ca să putem înțelege ce încearcă să ne spună Tatăl nostru, aici. Aceste cuvinte sunt greu de înțeles, dar, în același timp, ele sunt cuvinte adevărate, conform Scripturii.

Oamenii se întrebau: „Cum poate fi pâine, acest bărbat?” Același lucru îl făceau și istoricii și Iosif Flavius, pe care i-am studiat eu.

Eu scriu o carte – comentariul meu la primele patru capitole din Apocalipsa – și sper că va apărea în curând. Va fi o carte groasă. După aceea voi scoate câte o broșură cu fiecare epocă a bisericii.

Eu am cercetat istoria bisericilor. Apoi am observat că unul dintre primii istorici – cred că a fost Iosif Flavius – pretindea că „ucenicii acestui Isus din Nazaret, care a mers și a vindecat bolnavii, au dezgropat trupul Lui și L-au mâncat”. Vedeți, ei nu au făcut decât să ia Cina, dar se vorbea că, de fapt, ei au dezgropat trupul Lui și L-au mâncat. Noi mâncăm Cina, sau luăm Cina ca pe un simbol al trupului Său. El a fost Cuvântul.

Vedeți, este greu de înțeles, dar în același timp este conform Scripturii. Isus a spus: „Tot ce este scris în Scriptură trebuie să se împlinească”. De aceea noi dorim să ne despărțim de tot ce nu este conform Scripturii. Nu părăsiți niciodată, niciodată, Scriptura pentru altceva – niciun Cuvânt din aceasta! Rămâneți doar la Scriptură.

Cândva Dumnezeu trebuie să judece oamenii. Dacă i-ar judeca printr-o biserică, atunci prin care dintre ele ar face-o? Se spune: „Prin biserică catolică”. Prin care biserică catolică? Ele se deosebesc mai mult decât ne deosebim noi unul față de celălalt. Există atâtea feluri de catolici: cei romani, cei ortodocși și mulți alții. Ei se dușmănesc între ei, deci prin care dintre aceste biserici catolice s-o facă? Dacă El ar face-o printr-o biserică protestantă, atunci prin care dintre ele? Fiecare se diferențiază de cealaltă.

Dar El va judeca lumea și pentru aceasta El are nevoie de o unitate de măsură, altfel El ar fi incorect dacă ne-ar lăsa să trăim viața aceasta fără o anumită unitate de măsură, prin care să fim judecați. Care dintre ele ar fi corectă? De unde să se știe ce este corect? Trebuie să existe o unitate de măsură.

Și El a spus, în Biblia Lui, că va judeca lumea prin Isus Hristos. Iar aici noi am citit că Isus este Cuvântul. În Evrei 13.8 este scris: „El *este același ieri și azi și în veci*”. De aceea, El va judeca Biserica după poziția ei față de Hristos, care este Cuvântul. „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*” – nu din gura unui om, nu dintr-un seminar, nu dintr-o biserică, ci din gura lui Dumnezeu. Cu acesta trebuie să trăiască omul, doar cu acesta. Nu cu interpretările oamenilor, ci cu propriul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Voi spuneți: „În acest Cuvânt este o greșeală”. Dacă ar fi așa, atunci Dumnezeu Însuși va răspunde de aceasta. El mi l-a încredințat. Eu trebuie să vi-l aduc, în el scrie ceea ce a spus El.

Dacă vă încurcă faptul că „un om este Pâinea și Cuvântul”, atunci haideți să cercetăm. Să cercetăm, fiindcă toată Scriptura este adevărată și ea nu poate fi desființată. Fiecare scriptură trebuie să se împlinească, indiferent cât de ciudat ar părea, se va împlini întotdeauna.

Ce ar fi dacă stră-stră-străbunicul fratelui Williams sau al unui alt frate, ar învia din morți, în dimineața aceasta, iar noi i-am arăta televizorul? Și poate că, odată, pe vremea lui, cineva a prorocit că va veni un timp în care se va auzi un glas pe tot pământul. Atunci s-ar fi zis: „Nu vă faceți griji din cauza acestui bătrân sărman, el a înnebunit”. Sau: „Va sosi un timp în care culorile se vor mișca prin aer”. Este deja aici. „Vor apăsa pe un buton și se va putea vedea pe tot pământul cum niște oameni se mișcă pe un ecran”. Ei ar fi spus: „Săracul bătrân!” Iar acum o avem chiar aici în această sală”.

Înainte de a trece mai departe, aș dori să vă fac conștienți că Dumnezeu este în această încăpere. Autorul acestui Cuvânt este aici. Nu contează cum sunteți îmbrăcați, ce fel de poziție socială aveți în viață, în ce fel de casă locuiți, ce fel de mașină aveți sau cât sunteți de învățați, Dumnezeu se uită la inima voastră. El se uită în inima mea. Noi vom fi judecați după inima noastră, nici măcar după vorbele noastre. Inima noastră ne va judeca. „*Căci din prisosul inimii vorbește gura*” (Mat. 12.34b). Dacă nu este așa, atunci e fățărnicie.

În această încăpere se mișcă acum tot felul de oameni și figuri diferite, glasuri care cântă sunt chiar acum în această încăpere. Dar simțurile voastre sunt limitate la o anumită parte din toate aceste

lucruri. Însă în momentul în care deschideți televizorul, ecranul intră în funcțiune. Lungimea de undă va fi primită printr-un anumit lucru și va fi transmisă printr-un canal. Așa îi putem vedea pe oameni oriunde ar fi ei, de exemplu în Australia, în Africa de Sud sau în India. Voi puteți sta în acest loc și puteți vedea pe acest ecran chiar și culoarea hainelor pe care le poartă sau a pomilor și, bineînțeles, fiecare mișcare pe care o fac. Deschideți odată un televizor și veți vedea dacă este așa sau nu.

De aceea, aceste lucruri trebuie să existe undeva, chiar dacă ochii voștri nu le văd. Ele trec prin această încăpere. Ele au fost deja prezente în timpul când Avraam L-a auzit pe Dumnezeu spunând: „Uită-te spre stele”. Ele au fost deja prezente când Ilie a stat pe muntele Carmel. Ele erau deja prezente când Adam a fost aici, dar abia acum au fost descoperite.

Tot așa, Dumnezeu și îngerii sunt prezenți. Într-o zi, acest lucru va fi o realitate, exact ca televizorul sau alte lucruri, fiindcă Duhul ne va conduce în viața veșnică. Atunci o vom înțelege. Noi vorbim acum din Cuvântul Lui.

Dumnezeu, Creatorul cel mare, haideți să încercăm să-L vedem în natură mai întâi, iar apoi ne vom întoarce la Cuvânt. Natura funcționează în conformitate cu Cuvântul, fiindcă Dumnezeu este Creatorul naturii. Dacă veți privi cu atenție natura, atunci veți vedea că așa este. Pentru mine, natura a fost prima mea Biblie. Eu L-am recunoscut pe Dumnezeu în ea. Grâul este un produs natural. Din el se produce pâine, iar trupul firesc se hrănește cu ea. În natură sunt ascunse multe taine. Prima dată l-am recunoscut pe Dumnezeu când m-am uitat cu atenție la natură. Am înțeles că trebuia să existe ceva. Fiindcă nu am multă școală, folosesc foarte multe exemple din natură. Nu încerc să susțin ignoranța, ci încerc să spun că nu este nevoie de vreo școlarizare, ca să-L cunoști pe Dumnezeu.

Ioan Botezătorul, premergătorul lui Hristos, a venit din pustie. Suntem învățați că el ar fi mers, deja, la nouă ani în pustie și ar fi rămas acolo fiindcă lucrarea lui a fost importantă. Tatăl lui a fost preot și poate că, în acea direcție a preoției sau a denominațiunii, tatăl său ar fi spus: „Ioan, tu știi că trebuie să-L prezinți pe Mesia. Dar știi, fratele cutare de aici corespunde în toate lui Mesia”. De aceea Ioan a trebuit să se despartă de acele lucruri și să meargă singur în pustie, fiindcă

alegerea lui Mesia o putea face doar Dumnezeu, în niciun caz un om. Astfel, la aproximativ nouă ani, a mers în pustie.

Atunci când a venit de acolo, la treizeci de ani, predicile lui n-au fost ca predicile teologilor. El nu a folosit cuvinte pompoase, ci exemple din natură. Bisericoșilor din vremea aceea le-a spus: „Pui de năpârcai...” Asta văzuse el în pustie, el ura șerpilor. Ei erau otrăvitori, aveau otravă de moarte în dinții lor. Și el a spus despre biserica de atunci: „*Pui de năpârcai, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?*” (Luca 3.7b). „Să nici nu vă gândiți să spuneți: «Noi aparținem de ea, noi suntem iezuiți», sau «Noi aparținem metodiștilor, baptiștilor, prezbiterienilor» sau ce ar mai fi. Să nici nu vă gândiți să spuneți: «Noi o avem!». *Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam*” (Luca 3.8b).

El a mai spus: „*Secura a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună, este tăiat și aruncat în foc*” (Luca 3.9). În pustie, el a folosit securea, dar nu ar fi tăiat vreun pom care aducea roade, fiindcă el trăia din roadele acelor pomi. El tăia doar pomi care nu aduceau roade. O, ați putea lua toată Scriptura, totul este atât de inspirat, încât Îl veți găsi în toate pe Isus Hristos. Vedeți, „*Orice pom care nu face roadă bună, este tăiat și aruncat în foc*”. În mesajul lui, el a folosit doar natura.

În această legătură, având în vedere ceea ce a spus El: „EU SUNT Pâinea. Omul va trăi cu fiecare Cuvânt și EU SUNT Cuvântul”, vrem să ne întoarcem înapoi la natură. Eu am observat de multe ori că trebuie să fac aceasta.

Natura funcționează după un anumit plan. Dacă vă veți lua puțin din timpul vostru, veți observa cum păsările se adună pe câmp ca să-și procure hrana, atunci veți observa că în același timp și vitele de pe pășune vor paște în liniște. Atunci aruncați undița, veți observa că peștii vor mușca [momeala]. Dar când păsările se vor retrage în copaci, iar vitele se adună laolaltă, puteți să vă scoateți undița din apă fiindcă peștii nu vor mai trage, pentru că natura funcționează întotdeauna în linie.

Tot așa și Cuvântul lui Dumnezeu merge în continuitate. Dumnezeu face totul în aceeași ordine. El Însuși a hotărât la început – după ce omul a pierdut părțile cu El – că El îl va mântui prin sângele vărsat din ceva nevinovat. Și El n-a schimbat niciodată această

metodă. Dar noi am încercat să-i aducem pe oameni la Dumnezeu prin școlarizare, prin denominațiuni, prin rugăminți, prin forță și prin strigăte. Și totuși va rămâne așa cum a hotărât El: Dumnezeu Se va întâlni cu un credincios numai sub sângele vărsat!

Noi nu putem organiza un conciliu mondial, doar ca să-i adunăm pe toți. Nu va funcționa. N-a funcționat și nu va funcționa. De aceea sunt eu împotriva acestui sistem. Dumnezeu are sistemul Său. Azi se spune: „Toate bisericile să se adune în Conciliul Mondial. Isus S-a rugat ca noi toți să fim una”. Așa o vede mintea firească, care n-a recunoscut Duhul.

Isus a spus: „... pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi” (Ioan 17.11b). Nu un om să stăpânească asupra unui anumit lucru; aceasta nu va funcționa niciodată. O denominațiune dorește să conducă pe altele sau un om să conducă pe altul. Dar rugăciunea Lui a fost ca să fim UNA cu Dumnezeu, la fel cum Hristos a fost UNA cu Dumnezeu. El a fost Cuvântul și Isus S-a rugat ca și noi să putem fi Cuvântul, să-L reflectăm pe El. Așa arată împlinirea rugăciunii Sale.

Vedeți cât de fals o prezintă Satana în mintea oamenilor? Isus nu a spus, nicidecum, prin rugăciunea Lui, ca noi să ne adunăm cu toții și să avem toți un singur crez și așa mai departe. De fiecare dată când fac un asemenea lucru ei se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu.

El dorește ca noi să fim una cu Dumnezeu, iar Dumnezeu este Cuvântul. Fiecare în parte trebuie să fie una cu Dumnezeu, în inima lui.

Dumnezeu a știut că toate aceste lucruri se vor desfășura în felul acesta. Câteodată, noi Îl găsim pe Dumnezeu în timp ce privim natura. Schimbarea anotimpurilor este o dovadă pentru Dumnezeu. În aceasta am văzut eu mai întâi că există o viață care, în timpul primăverii, iese la suprafață, își trăiește viața, dă naștere unei semințe, moare și cade în pământ, revine din nou la viață în înviere. Este un circuit. Noi am putea să ne ocupăm ore întregi cu aceasta.

În India, lucrurile sunt altfel. Fratele nostru care este misionar știe aceasta. Când am fost acolo, am întâlnit foarte mulți oameni care cred în reîncarnare. Aceasta înseamnă că dacă un om moare, atunci „el se va întoarce din nou, dar într-o altă formă, ca pasăre sau ca un animal”. Aceasta nu corespunde deloc cu natura.

Natura spune că aceeași sămânță care a fost semănată în pământ, va ieși din nou la suprafață. Același Isus care a murit, a venit iarăși. Aleluia! Dacă acest trup va fi îngropat în pământ, atunci el nu va reveni ca o floare sau altceva, ci va învia ca bărbat sau femeie. Natura ne-o arată. Sămânța trebuie să putrezească în timpul iernii, dar viața care este în ea va rămâne.

Dar dacă sămânța nu a fost fecundată, atunci ea nu va mai ieși niciodată la suprafață. Nu este posibil, fiindcă nu există nimic în ea ca s-o aducă din nou la viață. Același lucru se întâmplă și cu noi, dacă doar purtăm numele de creștin. În această lume există două feluri de biserici: cea firească și cea duhovnicească. Amândouă se numesc „creștine”. Dar cea firească nu poate învia niciodată. „Învierea” ei are loc acum în Conciliul Mondial al bisericilor.

Dar creștinul [adevărat] va învia ca să se întâlnească cu Hristos, fiindcă este o Mireasă. Există o diferență între ele. Natura ascunde aceste taine pentru noi și noi le putem recunoaște dacă observăm natura. Vedem că creștinismul ne spune adevărul despre moarte, îngropare și înviere.

Cu toții cunoaștem pâinea de grâu, fiindcă ne hrănim cu ea. După cum știm, există doar o singură cale de a trăi și anume să hrănim trupul cu substanțe moarte. Altfel nu putem trăi.

Nu demult a venit la mine un vegetarian și mi-a spus: „Frate Branham, eu am avut foarte mare încredere în tine până când am auzit cum spuneai că la micul dejun ai mâncat ouă cu slănină”. El spunea: „Cum poate să mănânce asemenea lucruri, un bărbat al lui Dumnezeu?” Eu l-am întrebat: „Ce este rău în aceasta?” Toate sunt necurate, dar toate sunt sfințite prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. Biblia spune: *„Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Isus Hristos”* (1 Tim. 4.6a). Iar în 1 Tim. 4.4: *„Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri”*. Așa este. Eu l-am întrebat: „Tu nu mănânci nimic ce a murit?” „O nu!” I-am spus: „Dacă vrei să trăiești, atunci trebuie să te hrănești cu substanțe moarte. Dacă mănânci pâine, grâul a murit. Dacă mănânci legume, acestea au murit. Așa este cu toate lucrurile pe care le mănânci. Chiar dacă bei lapte, tu primești anumite bacterii în interiorul tău. Tu poți trăi doar cu substanțe moarte.



Dacă trebuie să moară ceva doar ca noi să putem trăi fizic, cu cât mai mult trebuia să moară ceva pentru ca noi să putem trăi veșnic! În acest caz este necesară moartea! Pâine! Isus a spus: „EU SUNT Pâinea”. Există pâine de grâu, dar El nu era felul acesta de pâine. Aceasta înseamnă că trebuie să existe două feluri de vieți care pot trăi din pâine. El n-a fost grâul, ci Cuvântul care a devenit trup. Aceasta înseamnă că există două feluri de vieți. Eu am spus, deja, că mai întâi trebuie să moară grâul, ca să putem trăi fizic. Isus, Cuvântul - Pâine, a murit pentru ca noi să putem trăi veșnic. El a fost Cuvântul - Pâine. Țineți minte acest lucru. Ca dovadă că cuvintele lui Isus sunt adevărate, noi am observat cum se întâmplă lucrurile în natură.

Acum să ne întoarcem la Scriptură, ca să putem dovedi toate aceste lucruri prin ea. Iar după aceea ne vom ocupa de tema principală. În Grădină, Dumnezeu a dat Cuvântul Său primei Sale familii ca aceasta să trăiască cu fiecare Cuvânt. Primei familii a lui Dumnezeu i-a fost dată viață veșnică atât timp cât a rămas cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Acesta a fost planul Lui. El spune: „*EU SUNT Dumnezeu, Eu nu Mă schimb*”. Acesta încă mai este planul Lui. Planul Lui Dumnezeu nu a fost ca oamenii să trăiască cu diferite învățături, organizații sau reguli omenești, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Acum ne vom ocupa de cartea Geneza, care este începutul. „Geneza” înseamnă „Începutul”. Vedem că Dumnezeu a dat viață veșnică familiei Sale, atât timp cât a rămas în Cuvântul Lui și trăia prin el. Dar în momentul în care au rupt – o singură verigă din lanțul făgăduințelor – moartea a venit asupra lor, fiindcă și aceasta era o făgăduință.

Este un lanț, de care atârnați deasupra iadului. Doar prin el veți ajunge Dincolo. În momentul când un credincios devine un credincios pretins și trăiește după un cuvânt contrar Cuvântului lui Dumnezeu, el își întrerupe părtașia cu Dumnezeu. O verigă s-a rupt! Și amintiți-vă, credința voastră în acest Cuvânt, este ca un lanț. Fiecare lanț este atât de puternic cât ține veriga cea mai slabă! Așa este. Ea nu va ține mai mult. Dacă în Cuvânt există ceva asupra căruia nu aveți claritate, fiindcă l-ați auzit într-o altă formă, spunându-vi-se: „O, asta a fost pentru apostoli. Asta a fost pentru trecut!”, când Scriptura spune că

Isus Hristos este același, ieri, azi și în veci, nu lăsați ca aceasta să fie veriga slabă. Apărați-l, țineți tare de el și înveliți-vă viața în el, fiindcă [Cuvântul] este singurul care vă va feri de flăcările iadului. Așa este.

Acest lanț s-a rupt la Adam și la Eva, prima familie. Gândiți-vă: ei n-au rupt o propoziție întreagă, nici trei cuvinte, ci doar un singur cuvânt! Omul atârnă deasupra iadului de fiecare Cuvânt, de fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. De aceasta depinde destinația veșnică a fiecărui om. Ori atârnă de acest lanț, ori atârnă de anumite doctrine. Dacă o doctrină este împletită în acest lanț, atunci se formează veriga cea mai slabă și voi sunteți pierduți. La fel a fost cu Adam și cu Eva, așa s-a format veriga cea mai slabă care a fost alcătuită din cuvintele: „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?*” (Gen. 3.1b). Bineînțeles că a spus așa! Dacă Dumnezeu spune ceva, atunci El dorește să și fie așa. Și în aceasta El S-a ținut de Cuvântul Lui vorbit: „*Căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit*” (Gen. 2.17b). În ziua aceea în care veți primi altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu neamestecat în sufletul vostru, va fi acea zi în care vă veți despărți de Dumnezeu.

Acest lucru este foarte tare, dar ascultați cu atenție. Din cauza unui singur Cuvânt pe care Dumnezeu L-a rostit, din cauza unui singur Cuvânt, la începutul Bibliei, omul a fost despărțit de lanțul vieții sale veșnice.

Este ca și cum unui om i s-ar tăia mâinile sau degetele cu care se ține de cer. Voi atârnați în locul cel mai de jos, iar dacă acest lanț se rupe, atunci cu siguranță sunteți pierduți. Țineți bine minte.

Voi știți foarte bine că Biblia spune: „*Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori*”. Despre aceasta vom vorbi imediat, în legătură cu cele trei ispitiri ale lui Isus, despre cele trei ispitiri care pot duce predicatorii la cădere în ziua de azi, despre cele trei ispitiri care aduc Biserica la cădere, despre cele trei ispitiri care aduc organizațiile la cădere și cele trei ispitiri care duc la cădere pe fiecare în parte. Întotdeauna este vorba de trei, exact ca la neprihănire, sfințire și botezul cu Duhul Sfânt, sau Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Numărul trei exprimă întotdeauna desăvârșirea.

Fiți atenți: primul lucru pe care l-a dat Dumnezeu copiilor Săi, la început, prin care să trăiască, a fost Cuvântul Său. Noi am observat că așa este. Pe la mijlocul Bibliei a venit Isus și a spus: „Omul trăiește

cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. În Apoc. 22.18-19 Isus Însuși a spus: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta*”.

Nu este vorba doar despre a duce o viață bună, deși aparține și aceasta [unui credincios]. Nu este vorba de cât de credincioși suntem bisericii noastre, deși aceasta face parte din ea [viața credinciosului]. Cel mai important lucru este să ne ținem de Cuvântul Lui. Nu luați în voi nimic, decât Cuvântul. Țineți tare de el. El este Cuvântul. Acum dorim să cercetăm mai atent aceasta.

Ce este cel mai important la facerea pâinii? Pâinea din care trăim noi este făcută din grâu. Numai dacă acest grâu nu a fost amestecat [încrucișat], doar atunci îl poți semăna și va aduce o recoltă bună. Acest grâu trebuie să fie sănătos și copt. Un grâu de categorie slabă nu va aduce recoltă bună. Noi toți cunoaștem acest lucru. Fratele Sothmann care stă aici, cultivă grâu în Canada. El poate să vă spună că nu poți semăna un grâu de categorie slabă, iar apoi să aștepti o recoltă mare, fiindcă viermii și tot felul de bacterii care se află deja în acest grâu, distrug dinainte viața acestui grâu.

Ați știut că viermii care vor mânca trupul vostru, sunt deja în voi? Iov a spus: „*Trupul mi se acoperă cu viermi*” (Iov 7:5). Chiar dacă vă vor pune într-un sicriu izolat, fără niciun pic de aer, viermii care se află în voi, vă vor mânca.

În făină, chiar dacă a fost izolată, este posibil ca după un anumit timp să se găsească viermi. Cum se întâmplă așa ceva? Viermii se află deja acolo mai dinainte. Da, de la început.

Grâul trebuie să fie sănătos, fără cusur și așa mai departe. Pe lângă aceasta, grâul trebuie să fie de soi pur și neîncrucișat. Cel încrucișat va crește, dar dacă doriți să-l semănați din nou, atunci nu va mai ieși niciun fel de grâu din el, fiindcă un grâu încrucișat nu va mai răsări, nu va mai crește. Prin încrucișare se scoate afară viața din el.

Exact acest lucru s-a întâmplat cu bisericile. Ele au fost încrucișate cu lumea. Acesta este motivul pentru care n-au mai avut loc treziri după trezirea lor. Fiecare comunitate care s-a organizat, a murit pe loc și nu s-a mai ridicat niciodată. În acel moment în care s-a

organizat, ea a adus sistemul lumesc înăuntru. Din cauza aceasta, viața nu s-a mai întors niciodată înapoi. Istoria nu ne relatează despre nicio adunare bisericească care să fi trăit din nou vreo trezire după ce s-a organizat. Cu aceasta ea a murit. De ce? Fiindcă ea a fost încrucișată!

Nu puneți un episcop peste ea. Lăsați ca Duhul Sfânt să vegheze asupra ei. Duhul Sfânt a fost trimis ca să țină la distanță neghina și celelalte lucruri. Nu ceea ce i se pare unui episcop sau unui supraveghetor că ar fi corect, ci doar Duhul Sfânt poate să țină Biserica într-o stare corectă. Așa cum vom vedea în continuare, El a fost acel Cuvânt desăvârșit.

Adam a avut de ales: să țină Cuvântul și să trăiască, sau să nu creadă un Cuvânt și să moară.

Noi avem [de făcut] aceeași alegere. Așa trebuie să fie. Dacă Dumnezeu l-a pus pe Adam pe temelia Cuvântului, doar pe temelia Cuvântului, iar dacă pe noi ne-ar sili să credem o anumită doctrină sau învățătură, atunci El n-ar fi corect în judecata Lui. Aceasta nu corespunde cu sfințenia și suveranitatea Lui. Dar corespunde cu suveranitatea Lui, fiindcă El pune pe fiecare om pe aceeași temelie. El este Dumnezeu, El nu Se schimbă. Ceea ce Dumnezeu face o dată, o va face tot timpul. EL nu Își va schimba programul Său niciodată. El îl dezvoltă [sau: amplifică - n.tr.], dar nu îl va schimba. Programul Lui va continua în același mod.

Adam a avut de ales. Dacă ar fi ținut Cuvântul, atunci ar fi trăit. Dar din cauză că n-a ținut Cuvântul, a murit.

Același lucru ne este dat și nouă. Dacă ținem Cuvântul Lui, atunci vom trăi. „*Omul trăiește cu fiecare Cuvânt*”. Dacă nu o facem, vom muri, vom muri duhovnicește. Noi încă mai putem face gălăgie, să sărim, să strigăm în gura mare, dar toate acestea nu au nimic de-a face cu „a trăi”. Nu aceasta înseamnă că trăiești. Eu sunt misionar, am văzut cum păgânii sar și strigă, într-un fel pe care noi nu l-am putea face și pretindeau că-și cunosc dumnezeii lor. Dar ei n-au Viață. „Ei sunt morți, măcar că trăiesc,” așa o spune Scriptura. Vedem, acum, că și noi avem de ales.

Adam a făcut un compromis cu un singur cuvânt al lui Satana și a murit.

Prin harul Lui și mila Sa cea mare, Dumnezeu ar fi putut să împiedice, la început, toate necazurile pe care noi le-am picinuit:

moartea copiilor mici, toate războaiele, internările în spital, crucificările și toate celelalte lucruri. Suveranitatea asupra Cuvântului Său I-ar fi îngăduit aceasta. Dar El ar fi fost nedrept dacă ar fi făcut-o atunci. Înțelegeți acest lucru? El n-o poate face. El n-a făcut-o pentru Adam și n-o va face nici pentru mine și nici pentru tine. Noi trebuie să ne întoarcem înapoi la Cuvântul Lui. „*Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși*” (Rom. 3:4), așa este scris.

Noi ne întrebăm: în ce timp trăim noi acum? „În vremea secerișului”.

După ce Adam n-a trecut la proba Cuvântului și a căzut în păcat, Dumnezeu a căutat în creația Lui pe altcineva care să trăiască fiecare Cuvânt. El a căutat pe cineva care să trăiască conform Cuvântului din timpul respectiv. Vedeți, Dumnezeu a rânduit Cuvântul Său pentru fiecare epocă.

El este nemărginit și omniprezent. Fiindcă El este atotștiutor, de aceea cunoaște toate lucrurile. El nu poate fi în același timp peste tot, dar fiindcă El este atotștiutor, de aceea El este omniprezent. În felul acesta ne-a hotărât El mai dinainte, fiindcă El cunoștea toate lucrurile mai dinainte; nu fiindcă El ar fi vrut ca unul să fie mântuit, iar celălalt să piară. Dar El a știut cine va fi pierdut și cine va fi mântuit. De aceea, fiindcă El știe toate lucrurile dinainte, El poate să aleagă dinainte. Și El face ca totul să lucreze spre slava Lui. Tot așa este și cu atributele Lui; El le manifestă spre slava Lui. Un vas este de cinste, altul de ocară, dar Dumnezeu le-a făcut pe amândouă. „*Nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă*”.

„*Nimeni nu poate veni la Mine,*” a spus Isus, „*dacă nu îl va atrage Tatăl*”. „*Toți pe care Tatăl Mi i-a dat (la timpul trecut), vor veni la Mine*” – adică la Cuvânt. Cum pot veni ei? Numai dacă sunt aleși dinainte. „*Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat putere să devină copii ai lui Dumnezeu*”, pentru că numele lor au fost scrise în carte, iar El a venit ca să-i răscumpere pe cei ce erau scriși în carte.

În Apocalipsa, când au fost deschise pecetele, era o carte. Cel ce stătea pe tron, Dumnezeu, o ținea în mâna dreaptă. Nimeni în cer și nici pe pământ nu era vrednic să deschidă această carte sau măcar să se uite în ea. De aceea a plâns Ioan, pentru că era vorba de cartea răscumpărării.

Într-o adunare de la „Assembly of God”, un frate și o soră au cântat o cântare în care se spunea: „Oare m-a văzut Ioan și pe mine când a văzut acea ceată din popoare? M-a văzut și pe mine?” Bineînțeles, dacă numele vostru a fost scris în cartea aceea.

Și Numele lui Ioan era scris acolo. El plângea din cauză că nimeni nu era vrednic să deschidă această carte. Atunci unul din bătrâni i-a spus: „*Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, a biruit*”.

Ioan s-a întors crezând că va vedea un Leu, dar el a văzut un Miel care a fost destinat deja ca jertfă înaintea întemeierii lumii<sup>2</sup>. El a văzut un Miel care sângera. Mielul a mers și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie. Cu aceasta El a confirmat dreptul Lui asupra tuturor celor care erau scriși în această carte. Este cartea desăvârșită a răscumpărării. Asta este. Cartea răscumpărării. El i-a răscumpărat pe absolut toți cei care erau scriși în această carte, nu pe cei care nu erau scriși în ea. Tot ce are un început are și un sfârșit. Dar dacă aveți viața veșnică, atunci nu ați avut niciodată un început și nici nu puteți avea vreun sfârșit, fiindcă sunteți fii și fiice ale lui Dumnezeu – atributele gândului și Cuvântului Său. Dacă numele vostru este scris în această Carte, viața voastră nu se va sfârși niciodată. Mielul a venit ca să-i răscumpere. Nu pe toți care se numesc „creștini”, nu pe toți care încearcă să ducă o viață bună și sfântă, ci El i-a răscumpărat doar pe aceia ale căror nume erau scrise în această carte.

Noi am observat că Satana a reușit să-l ducă la cădere pe Adam printr-un singur cuvânt. După aceea, Dumnezeu a căutat, în creația Sa, un bărbat care putea să trăiască din fiecare Cuvânt. Primul Său om a căzut. Acest om trebuia să trăiască Cuvântul în epoca, în timpul în care trăia el.

Dumnezeu a hotărât mai dinainte diferite epoci care trebuiau să vină, de la început până la sfârșit. De aceea a putut El să vadă sfârșitul deja la început, fiindcă a cunoscut toate lucrurile. El a creat totul prin Isus Hristos, pentru El și pentru plăcerea Lui. Ascultați acum cu atenție. N-o ratați.

---

<sup>2</sup> Fratele Branham spune: „Înjunghiat înaintea întemeierii lumii”, ca în traducerea King James: „...*Mielului înjunghiat de la întemeierea lumii*” - n.tr.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Moise ar fi venit cu mesajul lui Noe? Nimic. Nimic nu s-ar fi putut întâmpla. Ce s-ar fi întâmplat dacă Isus ar fi venit cu mesajul lui Moise? Nimic!

Ce s-ar întâmpla dacă noi am încerca să aducem mesajul metodiștilor, al bapțiștilor sau al penticostalilor? Aceasta n-ar rezolva nimic. Ele au fost în ordine. Aceasta o voi dovedi imediat cu Cuvântul. Ele au fost în ordine în epoca lor, dar timpul acela a trecut. Noi trebuie să aflăm ce spune Scriptura pentru astăzi. În acest timp, omul trebuie să trăiască din ceea ce a fost dat pentru acest secol.

El a căutat un om care va trăi din tot Cuvântul. Mai întâi El a încercat cu Noe. Dar Noe a dat greș. El s-a îmbătat și așa a dat greș. La fel și Moise, această capodoperă puternică a lui Dumnezeu, a dat greș în examenul lui. El s-a slăvit pe sine și de aceea nu i-a fost îngăduit să intre în țara făgăduită.

Apoi a venit David care a arătat către împărăția Lui de o mie de ani. În David, El vroia să arate cum va fi Regele Lui. Dumnezeu a jurat lui David că El va ridica din urmașii lui, pe fiul său pe tronul lui. David a fost un bărbat viteaz, un bărbat după inima lui Dumnezeu. David a făcut lucruri bune: i-a învins pe filistenii, a dăruit altarele lor și a rămas cu Cuvântul. Dar, în cele din urmă, el s-a lăsat ispitit de frumusețea unei femei, a încălcat porunca, a pierdut Cuvântul și a preacurvit. David a fost un bărbat după inima lui Dumnezeu și totuși L-a dezamăgit.

Moise și toți ceilalți L-au dezamăgit, dar viața lor a fost o reflecție a Celui ce trebuia să vină.

Cartea despre Apocalipsa pe care o scriu acum, este corectată de un bărbat care cunoaște bine gramatica. Gramatica mea este foarte slabă. De aceea un învățat preia corectura, el va adăuga substantivele corecte și pronumele. Eu nici nu știu care este deosebirea între substantiv și pronume. Dar el știe și va formula corect propozițiile. Singurul lucru pe care îl știu este ceea ce îmi dăruiește Dumnezeu, apoi eu îmi notez. Dar trebuie prelucrat în așa fel ca să se poată înțelege și în școli, în limbajul lor. Bărbatul acesta care prelucrează gramatica îmi spunea: „Frate Branham, în epoca bisericilor din Tiatira, Domnul a spus celor ce vor birui: *«Și-i voi da luceafărul de dimineață»* (Apoc. 2.28). Cum pot ei să primească luceafărul de

dimineată, dacă Isus Însuși S-a numit Luceafărul de dimineată („Steaua dimineții” – lb. germ.)” ?

Vedeți, toți urmașii lui Avraam au fost simbolizați prin stele. Ele se deosebesc una față de cealaltă, exact cum ne deosebim și noi unul de celălalt. Isus este Luceafărul de dimineată, (Steaua dimineții), cel mai strălucitor dintre toți. În Apocalipsa 1, Îl găsim descris cu șapte stele în mână. El o explică în felul următor: „*Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici*” (Apoc. 1.20b) – adică, ai celor șapte epoci ale Bisericilor care vor veni.

El m-a întrebat: „Cum se poate că le va fi dat Luceafărul de dimineată?”

Eu i-am răspuns: „Stelele din mâna Lui dreaptă Îl reflectă pe Luceafărul dimineții fiindcă mesagerul zilei respective are Cuvântul”. El este Cuvântul, iar fiecare dintre ei a avut o parte potrivită pentru ziua lui. Oamenii care vor să se lase de sistemele și lucrurile lumești și să umble cu El, vor vedea reflectarea Luceafărului dimineții în mesagerul epocii bisericii respective. Așa cum, în Vechiul Testament, El S-a reflectat prin Noe, Moise și alții, până ce totul s-a revărsat în acel Unul, tot așa se va întâmpla la sfârșitul epocilor Bisericii; totul se va revărsa în Isus, care este Cuvântul.

Noi ca și creștini Îl reflectăm pe El. Luna reflectează lumina soarelui în absența lui. Tot așa credinciosul Îl reflectează doar pe Fiul lui Dumnezeu în timpul absenței Sale. Este lumina Bibliei, a Scripturii care se descoperă în viața noastră, Cuvântul, care aduce lumina în întuneric. Voi sunteți ca niște lumini care strălucesc pe un munte. Nu este soarele, ci doar o rază de lumină. Raza de lumină este doar o înlocuire a soarelui, ea reflectează doar o anumită parte din lumină. Noi suntem copiii ai lui Dumnezeu, fii și fiice ale lui Dumnezeu și avem doar o parte din Duhul. El L-a avut fără măsură. Noi suntem stele strălucitoare care formează o lumină pentru această lume. Dar El este Soarele, în întregime, care dă lumina fiecărei stele. Aleluia! Eu Îl cred. Dumnezeuule, ajută necredinței mele.

În cele din urmă, a venit Cel Desăvârșit. El a venit și a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi. Așa o spune Biblia. El a fost ispitit ca Noe. El a fost ispitit ca Moise. El a fost ispitit ca toți ceilalți. Dacă am avea timp v-aș arăta în detalii toate aceste lucruri. Din nefericire nu



este timp, eu n-aș dori să vă țin prea mult. Eu doresc să vă arăt că și El a fost ispitit în același fel.

Satana nu-și schimbă tactica niciodată; nici Dumnezeu. Doar timpurile se schimbă. Satana a intrat în prima familie a lui Dumnezeu, aici pe pământ. Despre aceasta este vorba dragii mei frați și surori. Nu ratați acest lucru pe care vi-l voi spune acum. Cum a primit Satana acces în prima familie? El n-a reușit prin niciun alt mod, decât să-i convingă să rupă Cuvântul, fiindcă ei au fost protejați în spatele Cuvântului. El a avut nevoie doar de o mică fisură!

Așa a primit el acces în fiecare epocă, în fiecare biserică și în fiecare credincios, când a găsit o spărtură mică. „O, eu cred Scriptura, dar acest lucru nu-l cred”. Deja a și venit. Este groaznic, dar în momentul acela a și venit!

*„Fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu!”*

Acum dorim să restrângem aceasta. În cele din urmă, a venit acest „Unul”, care a fost încercat ca fiecare dintre ei. Observați cu ce metodă iscusită atacă Satana. El a încercat să-I ofere o mâncare naturală, așa cum a făcut-o și la Eva. „Dacă veți mânca de aici sau de acolo...”, dintr-o dată v-a prins!

La fel lucrează cu fiecare organizație și cu fiecare individ în parte. El vă oferă lucruri naturale, pe care voi le puteți vedea. Și acest lucru vă desparte. „Uită-te la această biserică uriașă! Ei au milioane de membri. Biserica noastră este cea mai mare din oraș. La noi vine primarul. Uită-te la toate aceste lucruri. Păstorul nostru are mai multe titluri de doctor. El trebuie să fie un om foarte înțelept”. În ceea ce privește gradele academice, orice preot catolic este mai înțelept. El trebuie să cunoască vreo șaiszeci de cărți mai bine decât vă cunoașteți voi Biblia, ca el să fie sfințit ca preot așa că să nu încercați niciodată să comparați pregătirea teologică.

Acesta este felul lumii: tot timpul compară. Nu comparați aceste lucruri cu lumea. Nu vă comparați cu bisericile lor. Luați Biblia ca unitate de măsură! Din cauza acestor lucruri dăm greș în ziua de azi. Aceasta este problema cu bisericile noastre pentecostale. Aceasta este problema cu corurile și cu cântăreții noștri: încercăm să imităm Hollywoodul. Hollywoodul doar sclipește, iar Evanghelia strălucește. Între sclipire și strălucire este o diferență enormă. Hollywoodul sclipește prin hainele acestor Rickis și Rickettas. Dar Dumnezeu

strălucește prin smerenia credincioșilor, indiferent cât de neșcoliți ar fi ei. El strălucește prin smerenie, nu în sclipirea Hollywoodului.

Dușmanul a încercat să-și folosească, cu Isus, aceeași tactică veche pe care a folosit-o și cu Moise. El a încercat-o. Va încerca și cu voi, să vă facă să primiți ceva mareț, sclipitor.

Îmi amintesc de timpul în care vânam ratoni. Tatăl meu fuma tutun. Nu știu dacă voi vă mai amintiți de acele role în care înveleau tutunul? Eu le-am luat, am căutat un butuc mai mare și am făcut o gaură mare în el, în zona unde am văzut niște urme de urși spălători. Am băgat rola de tutun în acea gaură, apoi am bătut niște cuie pe care le-am îndoit. Acest raton își întinde laba după tot ce sclipește. După ce ieșea luna, ratonul venea și vedea acea rolă care sclipea. Apoi își băga laba în acea gaură ca s-o scoată. Dacă o prinde, n-o mai lasă.

El procedează la fel ca unii membri ai bisericii. Deși știe foarte bine că este agățat de aceste cuie îndoite, totuși el nu-i dă drumul. „Dacă o fac, atunci mă scoate afară din organizație”. Aceasta este moartea lui sigură, nimic altceva. El se ține tare de ea și nu vrea să-i dea drumul.

Satana a încercat aceeași tactică cu Isus, la fel cum a făcut-o cu ceilalți. El I-a oferit altceva în locul Cuvântului – Pâinii promise. Dar Isus i-a răspuns: „*Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine...»*”. El a încercat să-L facă pe Isus să asculte de el. Suna bine, se părea că El ar fi putut să se hrănească. El ar fi putut s-o facă.

Și voi puteți să acționați cum vreți. O puteți primi sau s-o dați deoparte, cum vreți. Dacă acest raton ar fi avut un pic de minte și i-ar fi dat drumul acelei role sclipitoare, atunci și-ar fi putut scoate laba afară. Dar el n-o face. Așa că el ține tare de acea capcană. Și mulți creștini fac la fel. Ei nu vor să asculte. Ei nici nu vin să asculte. Ei nu vor nimic din aceasta. Țineți-vă mai departe bine de ea, veți vedea ce se va întâmpla.

Lui I-a fost oferit altceva decât Pâinea Vieții, din care fiecare om ar putea trăi. Dar Isus a rămas la Cuvântul Tatălui. De data aceasta, dușmanul n-a avut-o pe Eva sau pe Moise, ci pe Acela care reflecta fiecare Cuvânt. Acesta este motivul: El a fost Cuvântul. Dar Isus a ținut Cuvântul, El a respins învățătura teologică a unui seminar, adică „lumina nouă” și experiența lor. Isus nu S-a lăsat dus în eroare

ca Eva, căreia Satana i-a putut spune anumite lucruri: „Cu siguranță că Dumnezeu nu va ..”.

„Bineînțeles că este voia lui Dumnezeu ca să ne adunăm și să formăm Conciliul Mondial al Bisericilor. Bineînțeles că asta o dorește Dumnezeu. El este pentru unitate și pentru frățietate”. Da, dar cu Sine, nu cu lumea. Armonie frățească cu El, închinare la El.

Noi vedem că Satana a pierdut. Isus i S-a împotrivit cu „AȘA VORBEȘTE DOMNUL”.

El observă pe cel credincios. Fiecare credincios, fiecare dintre voi face parte din una din aceste categorii. Fiți atenți ce va face când va observa că voi sunteți una cu Biblia și spuneți: „Eu cred în Sfânta Scriptură. Eu nu mă voi alătura niciunui crez. Eu țin tare de Biblie”. Dacă el nu vă poate despărți de Adevărul pe care-l trăiți și de Cuvântul pe care-l credeți, atunci fiți atenți cu ce a venit a doua oară la Isus. Dacă el n-a putut să vă convingă, iar voi rămâneți tari, spunând: „Eu nu mă voi alătura niciunui crez; așa ceva nu voi face. Eu sunt născut liber, așa voi rămâne. Eu voi face cutare și cutare lucru”. Dacă el nu vă va putea convinge să vă înscrieți într-o biserică, atunci va face altceva cu voi. O frate, fii atent!

Dacă nu va reuși să vă convingă, vă va trimite în unul din seminarele lui, unde însuși Satana va fi tălmăcitorul, iar teologii lui vă vor învăța. „O, zilele minunilor au trecut. Oamenii aceștia sunt eretici”. Nu, ei nu sunt! El vă va trimite acolo.

Voi puteți spune: „Așteaptă un moment frate Branham. Un moment!” Bine, să ne oprim puțin. Voi spuneți: „Să nu mai facem acest lucru?” Nu, nu!

Isus a spus: „Dacă va veni Duhul Adevărului, El vă va aminti de toate lucrurile pe care Eu v-am învățat – Cuvântul. De asemenea, El vă va arăta lucrurile viitoare”. Aceasta este Biserica adevărată umplută cu Duhul Sfânt, care rămâne în Cuvânt, care reflectează Cuvântul, pe Dumnezeu pe pământ. El n-are nevoie de teolog, fiindcă Cuvântul Lui nu permite niciun fel de tâlcuire particulară. El însuși Își tâlcuiește Cuvântul Lui prin împlinirea lui. Prin aceasta dovedește că este adevărul.

Când v-a fost spus de către biserica metodistă, că „voi nu puteți primi Duhul Sfânt în felul în care ei L-au primit în ziua

Cincizecimii”, ați crezut-o? Cu siguranță, nu. Voi ați înaintat și ați primit Duhul Sfânt.

Nu demult am discutat cu un predicator baptist despre „sfânta treime”. Eu i-am spus că ar fi doar o terminologie. Un alt predicator care merge la un anumit seminar a spus: „Domnule Branham, dumneavoastră încercați să-i faceți pe oameni să creadă o religie apostolică”.

Eu i-am răspuns: „Bineînțeles, o alta nu există”.

El a întrebat: „Unde ați absolvit școala dumneavoastră?”

Eu i-am răspuns: „Pe genunchii mei, frate – nu teologie, ci genunchiologie – acolo L-am găsit pe El”.

El a spus: „Domnule Branham, vreți să spuneți că botezul cu Duhul Sfânt, așa cum L-au primit ei în ziua Cincizecimii, este și pentru ziua de azi?”

Eu i-am răspuns: „Biblia spune că Isus Hristos este același, ieri, azi și în veci”. Am continuat: „Era Isus Hristos care S-a coborât în ziua Cincizecimii”. O, da!

Același! „Peste puțină vreme, Eu Îl voi ruga pe Tatăl, El vă va trimite un alt Mângâietor – pe Duhul Sfânt. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea, căci Eu voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul lumii”.

Eu am spus: „El a fost Cel care S-a coborât în ziua Cincizecimii. Da. El S-a coborât și a locuit în ei, în persoana Duhului Sfânt. A fost Isus Hristos în persoana Duhului Sfânt, după cum înțelegem noi Dumnezeuirea”.

Noi n-avem nevoie de teologia lui Satana. Acest bărbat mi-a spus: „Domnule Branham, aș dori să vă dau de înțeles că eu vin de la o școală anume. Acolo ești învățat”.

Eu i-am răspuns: „Eu ascult de fiecare dată programul vostru”.

El a continuat: „Acolo am fost învățat că botezul cu Duhul Sfânt a fost doar pentru ucenici”.

Eu i-am răspuns: „Biblia spune că au fost 120 de persoane în odaia de sus. Cine are dreptate, dumneavoastră sau Cuvântul?”

Eu am spus: „Apoi, de asemenea, Filip a mers în Samaria, a predicat, iar apoi i-a botezat în Numele lui Isus Hristos. Dar Duhul Sfânt încă nu căzuse peste ei, fiindcă Petru avea cheile. Astfel, a trimis

după Petru, care a venit și a pus mâinile peste ei, și Duhul Sfânt a venit peste ei. Biblia spune: «Duhul Sfânt!»”

Eu am continuat: „În Fapte 10, Petru care avea cheile, a avut o vedenie. El a fost pe drum înspre casa lui Corneliu. [În versetul 44-48 este spus]: „*Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul ... Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: «Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?».* Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos”.

Aproximativ treizeci de ani mai târziu, Pavel a venit pe coasta Efesului. Acolo a găsit niște „baptiști”, care au avut o trezire mare; acolo se întâmplau lucruri mari. Ei strigau, Îl laudau pe Domnul. Pavel a vizitat acea biserică, care era alcătuită din circa doisprezece bărbați. Acuila și Priscila se duceau în acea adunare, la fel și Apolo, un avocat convertit, care dovedea din Scripturi că Isus este Hristosul. Ei erau foarte bucuroși, aveau adunări minunate. În călătoria lui, Pavel a venit în acel loc, de unde Domnul l-a eliberat din temniță. El a fost condamnat, fiindcă a scos un duh rău dintr-o femeie care ghicea. Apoi, în lucrarea Domnului, el a sosit în acel loc, s-a dus în adunare și asculta. El a spus: „Acest bărbat este deosebit, este în regulă, dar ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?” (Fapte 19.2). Ei au crezut că Duhul Sfânt Se primește când crezi. Dar el i-a întrebat: „*Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?*» Ei i-au răspuns: «*Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt*»”.

El i-a întrebat: „*Dar cu ce botez ați fost botezați?*” Aceasta a fost întrebarea. Ei au răspuns: «*Cu botezul lui Ioan*»”, același bărbat care L-a botezat pe Isus. „*Atunci Pavel a zis: «Ioan a botezat cu botezul pocăinței», nu spre iertarea păcatelor*”. Mielul încă nu fusese înjunghiat [pe vremea lui Ioan]. El a spus: „*Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus. Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei și vorbeau în alte limbi și proroceau*” (Fapte 19.2-6), treizeci de ani mai târziu.

Eu l-am întrebat: „Poți crede ceea ce spune Biblia?”

El a răspuns: „Bineînțeles!”

Apoi am spus: „În ziua Cincizecimii, când un sunet s-a coborât din cer ca vâjâitul unui vânt puternic, iar ei Îl laudau pe Dumnezeu, oamenii se întrebau: «Bărbați și frați, ce să facem ca să fim mântuiți?» Petru le-a răspuns: «*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru*»” (Fapte 2.38-39). Cerul și pământul vor trece, dar acest Cuvânt nu va da greș niciodată.

Vouă pentecostalilor, nu v-a păsat ce fac bapțiștii, metodiștii sau prezbiterienii. Voi ați recunoscut că este pentru fiecare generație și ați dat năvală. Nu rămâneți pe loc, ci continuați să înaintați!

Greșeala metodiștilor a fost că ei au înaintat până la sfințire, apoi s-au oprit. La fel și luteranii, au înaintat până la neprihănire, apoi s-au oprit. În momentul când se organizează, vor muri. Acesta va fi sfârșitul lor. Cu aceasta se termină.

Fiți atenți, în timp ce ne vom grăbi. „Când va veni Duhul Adevărului, El vă va învăța toate lucrurile, orice v-am învățat Eu. El vă va aminti toate lucrurile pe care vi le-am spus Eu. El vi le va reaminti. Și vă va arăta lucrurile viitoare. El va confirma fiecare Cuvânt cu semnele care urmează. Dacă vă veți despărți de toate crezurile și veți ține tare de Cuvântul Lui, atunci Dumnezeu este obligat să împlinească fiecare Cuvânt și fiecare făgăduință care este scrisă în această Biblie. În momentul în care voi faceți acest lucru, Cuvântul se va manifesta pe sine însuși.

El n-are nevoie de nimeni care să spună: „Zilele minunilor au trecut”.

Cine vrea să-mi spună mie, care am fost orb, că „zilele minunilor au trecut”? Aleluia! Odată zăceam, iar medicii mi-au dat de trăit doar trei minute și eu încă mai trăiesc! Cum ar putea să mi se spună altceva? Odată am fost și eu un membru căldicel într-o anumită biserică, iar acum sunt umplut cu Duhul Sfânt. Dumnezeu n-are nevoie de vreun tâlmăcitor. Însuși Duhul, care este Cuvântul, îl interpretează ca Adevăr. Dacă ar fi cineva care să se ridice și să-L întrebuințeze! El Însuși este propriul Său interpret. Încercați odată

acest lucru cu El, apoi veți vedea că așa este. Nu luați în seamă ce spun alții. Faceți ceea ce a spus Dumnezeu!

„O”, spuneți voi, „eu fac acest lucru”. Dar cum stați cu celelalte Cuvinte? Un singur Cuvânt rupe lanțul.

În ceea ce privește acest lanț, bisericile au ratat-o întotdeauna. Ei se organizează, se unesc și devin o denominațiune mare. „Sfântul părinte” cutare și episcopul, doctorul cutare, se unesc. Dar ce rezultă din aceasta? Muriți pe loc! Dacă va vrea Domnul, în câteva minute vă voi dovedi acest lucru din natură și din Cuvânt.

„El vă va aminti”. El confirmă fiecare Cuvânt, iar noi trăim cu acesta. Aleluia! Trăiți cu acesta! Omul trăiește cu fiecare Cuvânt, cu fiecare Cuvânt confirmat. Isus a spus: „*Aceste semne vor urma pe cei ce cred*”. Ele **vor** urma pe cei ce cred! Țineți strâns de aceasta, iar Dumnezeu vă va dovedi că acesta este Adevărul.

Seminarele și teologii inspirați de Satana spun: „Voi nu puteți avea încredere în aceste lucruri. Ele au fost pentru apostoli. Aceste zile au trecut. Așa ceva nu mai există. Aceasta a fost doar pentru apostoli, spre a confirma Evanghelia atunci. Azi, noi avem oameni învățați”.

Pe vremea aceea, ei erau mai învățați decât suntem noi acum. Arătați-mi o biserică care ar putea să vă dovedească că au un astfel de sfat, Sinedriu, cum au avut ei atunci, unde stră-stră-stră-străbunicii lor trebuiau să fie preoți. Un singur Cuvânt fals în sulul Scripturii și ei ar fi fost uciși cu pietre. Ei trebuiau să se țină strict de Scriptură. Și totuși, n-au putut recunoaște când a venit Sămânța Cuvântului, Viața. De aceea, au fost condamnați și numiți lucrători ai Satanei.

Dacă un student dintr-un anumit seminar vă spune: „Duhul Sfânt nu este pentru zilele noastre. Aceste lucruri, vindecarea divină, au fost pentru alt timp”, atunci aceasta nu reflectează Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta nu este o reflectare de la Dumnezeu, ci este o reflectare a unui crez [bisericesc], este o reflectare a unei învățături care este în afara Bibliei.

În Evrei 13.8 scrie: „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*” Iar în Ioan 14.12: „*Adevărat, adevărat, vă spun, că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu*”. Cum puteți să scoateți acest Cuvânt și să adăugați altceva în locul Lui? Voi rupeți lanțul vieții! Omul trăiește cu pâine naturală. Veșnic, el trăiește doar cu această Pâine. Fizic, el se hrănește cu pâinea pământească. Există

aceste două feluri de pâine. Duhul Sfânt care este în voi, spune „AMIN” la fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu – dacă într-adevăr este Duhul Sfânt. Acum aş dori să vă întreb ceva. Aceasta este partea neplăcută.

Când eram copil mic, mama îmi dădea să beau ulei de ricin. Eu nici în ziua de azi nu-i pot suporta mirosul. Noi am crescut într-o familie foarte săracă. Mama fierbea anumite piei și scotea din ele untură. Noi le primeam de la o soră bătrână cu numele Goodwin, care avea o brutărie. Luam această untură și niște făină și făceam pâine din ea. Nu e de mirare că eram subnutriți și deseori bolnavi, fiindcă hrana noastră era foarte săracă. Fiindcă n-aveam o hrană mai bogată, mai bună, în fiecare sâmbătă seara mama ne dădea să bem o doză mare din acest ulei de ricin. Eu mă țineam de nas și strigam: „Mamă, această băutură mă îmbolnăvește”. Ea mi-a răspuns: „Dacă nu te îmbolnăvește, atunci nici nu te va ajuta”.

Poate că aceasta are același efect. Vă voi întreba ceva: „Cum poate un bărbat sau o femeie să pretindă că sunt umpluți cu Duhul Sfânt, care de fapt este Cuvântul (așa este?) și cum puteți fi voi trupul acela în care trăiește Duhul Sfânt, prin care sunteți o parte din El ca să reflectați Evanghelia epocii voastre, dacă voi refuzați Cuvântul pe care l-a scris El?”

Nu contează cât de bun ești. Eu aş putea să vă duc și să vă arăt în Africa niște hotenți care duc o viață de care niciun creștin nu s-ar putea apropia. Vai de ei dacă sunt prinși în preacurvie! Fiecare fată este verificată înainte de nuntă [pentru a se constata] dacă este fecioară, iar dacă este găsită vinovată, ea trebuie să spună cine a fost bărbatul respectiv, iar după aceea vor fi omorâți amândoi. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar practica aceasta în Statele Unite? Cine ar îngropa toți morții? Asta este! Ei sunt păgâni, dar uitați-vă la morala lor. Deci, nu puteți folosi aceasta ca unitate de măsură. Fratele nostru din India vă poate spune că musulmanii duc o viață mult mai bună decât ne putem închipui noi.

Atunci ce este? Cuvântul este unitatea de măsură. Fariseii erau de două ori mai smeriți ca Isus. El mergea din loc în loc, rupea bisericile lor, îi scotea afară și așa mai departe.

Dar ce făcea acest preot cuminte? Dacă azi dimineață aş fi ținut o adunare care ar fi fost adresată împotriva Lui [Domnului],



atunci aş fi întrebat: „Cine a venit la voi când aţi fost bolnav şi s-a rugat pentru voi?” Răspunsul ar fi fost: „Acest preot, un om temător de Dumnezeu!”. „Cine i-a împrumutat bani lui tata când recolta a fost slabă?”. „Acest preot, un om temător de Dumnezeu!” Cine te-a sfinţit în slujba lui Dumnezeu?”. „Preotul, un om temător de Dumnezeu”. „Cine te-a vizitat când ai fost în puşcărie?”. „Preotul, un om temător de Dumnezeu”. „Şi ce a făcut acest tânăr necredincios, Isus? El l-a numit «şarpe» pe preotul tău!” Uitaţi-vă, aici nu este vorba de roadă, ci de Cuvânt. „Omul nu va trăi doar cu roadă, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Şi El a fost acest Cuvânt. Dar ei nu L-au recunoscut. Aceasta trebuia să facă El. Ei, însă, n-au putut recunoaşte fiindcă n-au fost rânduiri pentru aceasta. El a spus: „Voi nu puteţi veni la Mine”. Uitaţi-vă la aceşti iudei sărmani: ochii lor au fost orbiţi. El Însuşi i-a orbit. Bineînţeles că El a făcut-o.

Închipuiţi-vă odată, cum ar fi să fii orbit. Voi ar trebui să-I mulţumiţi lui Dumnezeu pentru descoperirea Scripturii, pe care aţi primit-o. Fiţi atenţi.

El a fost acest Cuvânt. Şi totuşi a fost încercat. Acum ne vom ocupa de încercarea lui Isus.

Cuvântul nu poate fi reflectat dacă cineva va spune: „Asta a fost pentru alt secol”, fiindcă Biblia spune: „El este acelaşi, ieri, azi şi în veci”. Cum ar putea să spună Duhul Sfânt în voi, că sunteţi umpluţi cu Duhul Sfânt?

Îmi permiteţi să vă rănesc un pic? [Adunarea spune „amin” - n.ed.]. E în regulă acest lucru? Atunci ridicaţi mâinile. Nu vă veţi supăra pe mine? [Adunarea spune „Nu!” - n.ed.]. Dacă nu, atunci supăraţi-vă.

Voi, femeile cu părul scurt, cum puteţi să-mi spuneţi că sunteţi umplute cu Duhul Sfânt? Un Cuvânt! „O, eu vorbesc în alte limbi”. Asta nu contează. Eu am văzut vrăjitori care vorbeau în alte limbi, tălmăceau, strigau şi dansau în duh.

Voi, bărbaţilor, cum puteţi să vă numiţi capul familiei, dacă permiteţi nevestelor voastre să umble în pantaloni scurţi şi să se poarte aşa cum se poartă? Iar apoi vă mai numiţi „creştini”?

Voi păstorii, cum veţi sta înaintea lui Dumnezeu dacă nu v-aţi ridicat să protestaţi împotriva acestor lucruri? Voi nu-i puteţi sili. Dacă

veți începe să predicați în felul aceasta, atunci cu siguranță nu veți rămâne mult timp într-un asemenea grup sau seminar. Veți avea nevoie de sprijin din altă parte. Dacă va vrea Domnul, vom mai vorbi despre tema aceasta.

Dar așa este. Eu nu doresc să vă rănesc; eu vă iubesc, din cauza aceasta o fac. Dacă valurile v-ar duce pe râu în jos, iar eu aș vedea că vă înecați, aș fi un om jalnic dacă doar aș striga la voi: „Fii un om bun, dragă”. Tu trebuie să-i avertizezi dinainte, trebuie să le spui.

Nu demult am spus-o într-o seară: dacă sunt creștin, eu trebuie să mă identific cu fiecare caracter din Biblie. Eu trebuia să mă fi ridicat împreună cu Noe, să fi predicat cu el și să fi avertizat oamenii. Eu trebuia să stau, singur, cu Ilie pe muntele Carmel. Eu trebuia să fiu împreună cu El pe Golgota și eul meu și propriile mele gânduri să fie răstignite cu El. Dar apoi, de Paști, am înviat cu El și am triumfat peste toate lucrurile. În El am fost înălțat peste toate lucrurile pământești și omenești ale acestei lumi.

Astfel Cuvântul nu poate fi reflectat și nici confirmat. Dar dacă veți crede Cuvântul, atunci Dumnezeu îl va confirma, la fel cum a făcut-o în cazul lui Isus.

Cuvântul „Pâine” este întotdeauna în legătură cu „a te hrăni”. „Omul nu va trăi doar cu această pâine, ci cu fiecare Cuvânt”. Deci este Cuvântul – pâinea, țineți minte acest lucru. Aceasta este Pâinea cu care s-a hrănit Biserica în tot timpul epocilor, mana ascunsă care era doar pentru biruitori. Așa este scris în Apocalipsa. N-am timp să intru în detalii, pentru că, probabil, mai am doar treizeci de minute la dispoziție. Observați: mana sfântă care a căzut din cer a simbolizat Duhul Sfânt. Veți fi de acord cu ce spun.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să ia un omer de mană și să-l păstreze în Locul Preasfânt. Dacă nu ar fi fost pusă în Locul Preasfânt, mana s-ar fi stricat. Așa este? Viermii ar fi intrat în ea. El a spus: „Pune vasul, omerul acesta, în Locul Preasfânt pentru toate semințiile viitoare. Dacă un bărbat va deveni preot, ca să slujească cu Cuvântul, primul lucru pe care trebuie să-l facă este să meargă acolo și să mănânce o bucată din această mană originală”.

Acesta este un simbol care reprezintă Lumina pe care El Însuși o ține în mâna Lui în fiecare epocă. Mana reflecta lumina Lui și doar

acela care a biruit toate lucrurile o primea, care arunca deoparte orice era în afara Cuvântului. Cuvântul este mana, este Isus. „Omul va trăi cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Aceasta este mana ascunsă pentru cel biruitor, oh, care a fost ținută pentru viitor, pentru fiecare sămânță de preot.

Școlile de teologie au schimbat, deja de mult timp, această mană binecuvântată, cu o ciorbă de linte. Este adevărat!

La fel a făcut și Esau. În ceea ce privește morala, Esau a fost un om mai bun decât Iacov. Dar el n-a avut respect față de dreptul său de întâi născut, care era Cuvântul. Câți dintre voi știu că dreptul de întâi născut corespunde cu Cuvântul făgăduit, pentru fiul cel mai în vârstă? În ceea ce privește morala lui, a fost un om bun, așa cum sunt în ziua de azi cei mai mulți creștini cu numele. El a fost un om bun; nu mințea, nu fura, a fost bun cu tatăl său. El se ținea de toate aceste lucruri și totuși a desconsiderat dreptul de întâi născut. El spunea: „Ce diferență este? Eu sunt israelit. Eu și așa aparțin de ei”. Dar aici era vorba de dreptul de întâi născut. Din punct de vedere firesc nu i se putea reproșa nimic, dar duhovnicește, era greșit.

Așa este în ziua de azi. Biserica și lumea sunt amestecate într-o ciorbă. Din fiecare se ia câte ceva în biserică: chefuri, dansuri și tot feluri de petreceri, la fel și femeile tunse scurt și care poartă pantaloni scurți.

Voi întrebați: „Frate Branham, care este problema cu aceste lucruri mici și mărunte?”

Acesta este unul din cuvintele pe care le spune Biblia: este greșit dacă o femeie își taie părul. Așa este. Cum vrea ea să intre, dacă o face? Întrebați un predicator; fiecare poate să vă confirme că așa este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea își necinstește capul, ea îl necinstește pe bărbatul ei. El ar trebui să se despartă de ea. Exact. „Dacă își taie părul, atunci să fie rasă”. Este foarte clar. Nu doar să tai din el. Dumnezeu nu dorește acest lucru. Acest lucru nu este ceva „între” [adică nici cu părul lung, dar nici rasă - n.tr.]. N-o luați în mod ușuratic. Ori îl tăiați de tot, ori îl lăsați să crească, asta a spus Dumnezeu. Orice predicator al Evangheliei știe că este adevărul, indiferent dacă o acceptă sau nu. Este Adevărul! La ce vă ajută dacă țineți toate lucrurile, iar aceasta o lăsați deoparte?

Încă mai este ceva lumesc în voi atât timp cât încercați să preluați ceva din aceste biserici. Exact din cauza aceasta, Israelul a adus necazul asupra lui. Din cauza aceasta mulți au murit. Din cauza aceasta a ajuns în necaz Adam. Acesta a fost motivul necazurilor tuturor. Doar de un singur Cuvânt este nevoie, doar un singur punct! Ciorbă amestecată cu tot feluri de lucruri lumești. Puțin din lume, ceva din Hollywood, ceva de la teologi – și ce s-a ales?

Dacă Satana nu va reuși cu aceasta, atunci va încerca cu o a doua tactică și anume: să vă determine să nu mai credeți Cuvântul și să mergeți într-un seminar. El va mai încerca o altă tactică. Aici trebuie să fiți foarte atenți. Vă rog să mai rămâneți încă cinci minute liniștiți pe scaunele voastre până ce vom termina această temă.

El vă va face o ofertă supranaturală. Înainte de încheiere, mă voi întoarce înapoi la această temă. Dacă el nu vă va putea îndepărta de Cuvânt printr-o anumită ispitire, fiindcă voi îi spuneți: „Nu! Eu voi ține tare de Cuvântul lui Dumnezeu”, atunci el vă va face o ofertă supranaturală. El a spus: „Știi ce? Aruncă-Te de pe acest Templu și suie-Te iarăși. Arată-le oamenilor că Tu poți face un lucru supranatural”.

În punctul acesta i-a prins el. Fiți atenți, de aceasta va depinde totul. Fiți atenți când ajungeți la sfârșitul ispitei. Poate că unora dintre voi le va permite să vorbească în alte limbi, astfel încât să credeți că ați primit-o cu adevărat. Poate chiar vă permite să prorociți, fără ca această prorocie să fie în conformitate cu Cuvântul. Eu am văzut oameni care s-au ridicat și proceau lucruri care erau în contradicție cu Cuvântul, așa cum este estul de vest. Prin Cuvânt trăiți! Satana poate împărți daruri supranaturale cu mâinile pline. Așa este. Asta nu înseamnă nimic.

Nu a spus Isus: „Mulți vor veni în ziua aceea la Mine și vor zice: «Doamne n-am prorocit eu în Numele Tău? N-am scos eu draci în Numele Tău? Eu am făcut lucrări mari. Eu am fost un bărbat cu renume în acea organizație. Am făcut toate aceste lucruri»”. El le va răspunde: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea!”

Ce înseamnă fărădelege? Este ceva ce știți că este corect, chiar o recunoașteți în inima voastră, dar nu o faceți. Dacă voi știți că Biblia învață ceva anume, iar voi nu o faceți, atunci este fărădelege. David a spus: „Dacă voi ascunde fărădelege în inima mea, atunci Dumnezeu

nu va asculta rugăciunea mea”. Este adevărat? Este scris așa în Biblie? Nu trebuie să vă supărați pentru acest lucru. Isus a spus: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Eu am făcut cutare și cutare lucru”, atunci le voi răspunde: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea”.

Și Adam ar fi putut spune: „Doamne, eu am făcut cutare și cutare lucru”. Dar un singur Cuvânt încălcat a fost de ajuns. Neascultător de un singur Cuvânt – nu era nevoie de mai multe.

Da, prorocia ar putea să fie în contradicție cu Cuvântul. Dar imediat după ce omul respectiv a primit acest dar supranatural este atras de strălucirea lui și de învâlmășeala care îl conduce. „Lăudat să fie Dumnezeu! Eu m-am rugat pentru cineva. El s-a ridicat și a umblat. Aleluia! Eu pot să vorbesc în alte limbi, iar altul tălmăcește. E original, e adevărat!”

Pavel a spus: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, eu nu sunt nimic. Chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, eu nu sunt nimic”. Este adevărat?

Dar, vedeți, el vă va oferi toate aceste lucruri. O, penticostalilor, eu vă iubesc, altfel n-aș fi cu voi. În acest punct ați dat greș. Uitați-vă la Cuvânt, nu la dar. Uitați-vă la dătător, vedeți de unde provine [darul]. El este foarte entuziasmat fiindcă dansează în duh. Mulți oameni se adună în jurul lui. Fiecare îl cheamă aici sau acolo, dar el uită Cuvântul.

Atât timp cât vă distanțați de Cuvânt veți fi foarte populari. Dar veniți odată cu Cuvântul și vedeți cine va mai coopera cu voi. Observați ce va ieși la suprafață atunci. Aceasta o vom aduce în legătură cu un alt stadiu din natură. Atunci veți vedea cine vă mai dorește: nimeni. „Luați-vă mâinile de pe așa ceva!” O anumită asociație a avut o adunare în locul acesta acum câteva săptămâni. Ei s-au unit, spunând că orice predicator al evangheliei depline, care mă va chema pe mine ca să mă rog pentru bolnavi, va fi dat afară din asociație. Pentru că mă rog pentru bolnavi! „Nu ascultați așa ceva!” Și Cuvântul este confirmat.

La fel au făcut și cu Domnul nostru. La fel au făcut cu fiecare om [al lui Dumnezeu] din fiecare epocă. La fel au făcut-o cu Luther, Wesley și cu toți ceilalți. La fel au făcut-o cu voi la început. Între timp voi v-ați întors înapoi la balta din care ați ieșit. S-a întâmplat

întotdeauna în același fel. Încă n-a dat greș, Satana lucrează după aceeași metodă.

El este așa de prins de sclipire și de multe altele, încât nici măcar nu mai ia în considerare Cuvântul. „O, fratele cutare a spus lucrul cutare și cutare. Eu trebuie să mă duc acolo”. El este așa de impresionat, încât nici nu va observa. Lui îi este indiferent dacă este sau nu Cuvântul. „Ceilalți au spus că a fost bine. Așa că nu mai contează”. Denominațiunea spune: „Tu ai primit-o! Nu asculta ceea ce spun alții”. Ce ai primit? Vedeți?

Acum fiți atenți. Satana a acoperit întotdeauna Cuvântul. Chiar și atunci când a vrut să-L determine pe Isus să facă ceva supranatural. Ce s-ar fi întâmplat dacă Isus l-ar fi ascultat, fiindcă era vorba de ceva supranatural? Poate a spus: „Așteaptă puțin, Tu dorești să rămâi în concordanță cu Cuvântul, nu-i așa? Tu dorești să Te ții de Cuvânt. Este scris: *«El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră»*”. [Matei 4:6]. Dar El nu S-a lovit de nicio piatră cu piciorul. Fiți atenți. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut-o? Ați observat, eu n-am spus că el ar fi citat Cuvântul, ci el l-a acoperit, așa cum se acoperă o tartă cu niște zahăr ars. El l-a învelit, vedeți, nu l-a lăsat în legătura corectă.

La fel se încearcă și în ziua de azi, ei doresc să-l învelească, dar apoi nu mai este în conformitate cu restul Scripturii. Totul trebuie să fie corect. „Isus Hristos este același, ieri, azi și în veci,” indiferent cât veți încerca să-L acoperiți.

El trebuie redat exact așa cum l-a rostit El. Apoi, dacă este adus corect, atunci El îl va confirma în viața voastră ca adevărat. Așa vor recunoaște toți oamenii că voi sunteți scrisori scrise de Dumnezeu. Epistole scrise – este această Biblie. Este așa? Biblia este o epistolă scrisă. Adică, voi sunteți bibliei scrise care reflectă Cuvântul Lui, iar în Dumnezeu sunteți oameni desăvârșiți.

Dar Isus a spus: „De asemenea este scris!”

Observați, Eva a fost îndepărtată din cauza cunoașterii sale supranaturale. Ea a avut o experiență teologică. Pregătirea era superioară celei a fiecărui teolog din țară, din vremea aceea. Vedeți, ea a fost atrasă deoparte, dar n-a știut. Ea știa că are ceva ce Adam n-a avut vreodată. Poate că prin aceasta ar fi fost în stare să-l stăpânească

pe el, fiindcă știa mai mult decât Adam al ei. Fiți atenți ce fac astăzi „Adamii” lor. Ea a putut să deosebească între bine și rău, fiindcă a fost bine învățată în adevăr; primise o școlarizare bună despre Adevăr, pe care n-o cunoscuse înainte și era Adevărul lui Dumnezeu. Dar rupând [încălcând - n.tr.] Cuvântul, ea a fost pedepsită cu moartea. Da, ea și-a primit învățătura [șarpelui].

La fel și seminarele: acestea vă oferă atâta experiență teologică, încât veți putea cita fiecare personaj din Vechiul și Noul Testament. Dar fiți atenți ce faceți, veți rupe Cuvântul dacă veți spune: „Aceasta a fost doar pentru ei”. Nu, este pentru voi, pentru oricine o dorește. Înțelegeți? Înțelegeți? Aveți grijă. „O, asta a fost pentru Biserică cu mult timp în urmă”. El este același, ieri, azi și în veci! Ea a avut o școlarizare bună, dar a murit prin păcat și încălcarea Cuvântului.

Acum ne ocupăm de a treia tactică a Satanei. Trebuie să ne grăbim, fiindcă n-aș dori să folosesc mai mult timp decât este nevoie, poate încă vreo 15-20 de minute, bineînțeles dacă mai rezistați. Observați a treia tactică a lui, a treia ispită. Dacă celelalte au eșuat – cu aceasta va reuși! Acum el vă va oferi o slujbă în biserică, exact așa cum a procedat și cu Isus: „Îți voi da toată lumea. Eu Te voi face împărat. Totul îmi aparține, așa că eu Îți voi da totul”.

Cine poate face dintr-un om un predicator? Cine poate oferi un dar unui om, punând mâinile peste el? „Dumnezeu a rânduit în Biserică...!” Uitați-vă cum răsucesc ei Cuvântul. Același lucru l-a făcut și Eva. Cu știința ei nouă, cu cunoștința ei, ea a primit putere asupra lui Adam. Ea a putut face ce vroia, de îndată ce l-a convins pe Adam s-o primească.

Dar când a venit și la Isus, El n-a primit-o. El a spus: „*Înapoia Mea, Satano!*” Cu alte cuvinte – eu n-aș dori s-o redau greșit, dar aș dori să adaug următoarele – „Este scris: «Omul trăiește cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, dar nu cu oferta ta»”. „Eu te voi face supraveghetor general, prezbiter sau diacon”. Sau: „Tu ai voie să cânti la pian soră”. El îți va face toate aceste propuneri. „Tu ești o personalitate renumită; noi avem nevoie de talentul tău în biserică”. Vedeți, veniți la Cuvânt!

Ea îl putea stăpâni, sau îl putea învăța, la fel ca pe mulți alții în zilele noastre. Așa se procedează în ziua de azi, spre a ajunge doctor în

teologie, sau președintele prezbiterilor, supraveghetor sau coordonator zonal.

Ce diferit față de Isus... El ținea tare de Cuvânt. În următoarele minute aș dori să vă dovedesc din natură și cu Cuvântul lui Dumnezeu că este corect, adică, El, a fost Cuvântul făcut trup – a fost Pâinea. El a fost Cuvântul făcut trup. Ce reflecta El? Numai Cuvântul.

Dacă voi sunteți scrisori scrise atunci veți reflecta doar Cuvântul, nu ce spune vreun seminar sau ce părere are doamna Jones sau cutare despre lucrurile acestea, ci doar ceea ce a spus Dumnezeu despre ele. „Fiecare cuvânt omenesc este minciună, doar Cuvântul Meu este adevărat. Dacă cineva lasă deoparte o mică poruncă și învață oamenii fără aceasta... Cine scoate un singur Cuvânt din această Carte, sau adaugă unul singur... Omul nu trăiește doar cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Prin acest Cuvânt noi vom trăi veșnic.

Așa cum vă hrăniți cu substanțe moarte ca să puteți trăi pe acest pământ, tot așa, voi trebuie să-L aveți pe Hristos ca să puteți trăi, dacă nu, voi veți muri. Cine este Hristos? „*La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi*”.

Și voi sunteți asemenea scrisori scrise – unul pentru timpul acesta, iar celălalt pentru o altă epocă, ca lumina ceasului. Dar ei n-o recunosc. Voi doar o reflectați.

Chiar dacă unii au ținut tare – într-un anume punct ei dădeau greș. Dar El nu a dat greș! Eu am amintit deja ce a spus El în Apoc. 22.18: „*Dacă va adăuga cineva ceva la ele...*”.

Acum fiți foarte atenți. Matei 24.24 este foarte important. Acolo Isus spune că în zilele de pe urmă, dacă ar fi cu puțință vor înșela chiar și pe cei aleși. Observați duhurile. În zilele de pe urmă! Această Scriptură trebuie să se împlinească acum. Credeți aceasta? Acolo scrie că în zilele de pe urmă, dacă ar fi cu puțință ar putea fi înșelați chiar și cei aleși dinainte. Este atât de desăvârșit și conform Scripturii, este atât de frumos și clar, încât nu veți găsi nicio greșeală în ea; totuși, numai cei aleși vor scăpa. Așa a spus Isus. O credeți? „*...să înșele, dacă ar fi cu puțință și pe cei aleși*”.



„O, este așa de desăvârșit și conform Scripturii! O poți vedea cu ochiul liber”. Dar nu asta este! Fariseii au avut Scriptura desăvârșită – dar conform tălmăcirii lor proprii.

Cum ar fi putut recunoaște ei că El n-a fost greșit? Dumnezeu a confirmat fiecare Cuvânt pe care l-a făgăduit despre El pentru epoca aceea. Așa a fost El recunoscut ca Mesia.

Fiți atenți, ce va fi în zilele acestea: „*Dacă ar fi cu putință...*”. Doar un Cuvânt, doar de un singur Cuvânt este nevoie. De mai mult n-a avut nevoie Satana ca să-l ducă la cădere pe Adam – doar un singur Cuvânt. La fel și astăzi, doar un singur lucru [cuvânt] are nevoie să răsucescă. De mai mult n-are nevoie. Voi știți foarte bine că acesta este adevărul. Să adaugi sau să scoți un singur Cuvânt înseamnă un eșec total. Fiecare părticică, fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu contează. Gândiți-vă acum la interpretările din seminare, care se deosebesc una față de cealaltă.

Undeva trebuie să existe un adevăr și acesta este Biblia.

Voi spuneți: „Frate Branham, ei au cele mai frumoase servicii divine”.

Isus a spus: „Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățătură teologia omenească, nu Cuvântul – propriile lor păreri, propriile lor tălmăciri ale Cuvântului.

Cum am spus-o: Dumnezeu n-are nevoie de niciun fel de tălmăcitor. El Însuși va tălmăci fiecare Cuvânt al Lui. Voi n-aveți nevoie de nimeni care să vă interpreteze Cuvântul, Dumnezeu vă va tălmăci Cuvântul Lui când sunteți gata să-L primiți. Vedeți, aceasta este viața, viața în sine însăși.

Isus a spus: „Degeaba Mă cinstesc”. Ei se închină cu adevărat lui Dumnezeu. La început, chiar și Cain s-a închinat lui Dumnezeu. Totuși: „Degeaba Mă cinstesc”. Ce înseamnă acest cuvânt „degeaba”? Nu folosește la nimic.

Poate vor spune: „Eu fac cutare lucru. Eu dansez în duh. Eu vorbesc în alte limbi. Eu prorocesc. Eu vestesc Evanghelia”. Dacă nu vă lăsați părul să crească, dacă nu veți face un lucru, atunci veți vedea ce se va întâmpla: Duhul Sfânt vă va părăsi pe loc. Exact acest lucru s-a întâmplat bisericilor noastre, au ratat-o.

„Degeaba Mă cinstesc. O da, serviciile lor divine sunt foarte frumoase. Și totuși, degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățători niște porunci omenești”.

Fariseii au fost teologi învățați. Să nu îndrăzniți să pretindeți că în ziua de azi am avea ceva asemănător. În niciun caz! Ei cunoșteau fiecare Cuvânt scris și totuși, închinarea lor a fost degeaba. Gândiți-vă: „Degeaba!” Ei erau pierduți, chiar cu școlile lor mari și frumoase, cu seminarele lor, cu învățătorii lor și cu toți bărbații lor tineri.

Același lucru l-a spus El despre cei din pustie. Cu toții au mâncat Mana în pustie și au băut apă din Stânca duhovnicească. Dar Isus a spus: „Ei au murit cu toții”. Moarte înseamnă: „despărțit veșnic”. De ce? Pentru că n-au crezut făgăduința lui Dumnezeu.

Oh, nu-mi place că trebuie să vă rețin aici, dar eu trebuie să vă spun lucrurile acestea. Nu va mai dura mult timp.

Fiecare din ei a ieșit sub stâlpul de foc și a ajuns în pustie. Ei L-au crezut pe Dumnezeu și înaintau. Dar după ce au ajuns la un obstacol, cei zece s-au întors și au spus: „Noi nu putem lua în posesia noastră această țară. Acolo există uriași. Ei sunt așa și-așa. Nu putem; este imposibil”.

Dar ce au făcut Caleb și Iosua? Ei au liniștit poporul spunând: „Noi suntem mai mult decât în stare s-o luăm”. De ce? Ceilalți au privit la lucrurile vizibile. Caleb și Iosua s-au uitat la făgăduința lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „Eu v-am dat această țară! Mergeți și luați-o!”

Acum voi citi din Evrei 6.4-6a: „*Căci cei ce au fost luminați odată – și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor – și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință*”.

Cei zece s-au întors – ei au fost acolo și au mâncat struguri din țara aceea – dar când le-a fost cerut să urmeze Cuvântul până la capăt, ei au spus: „N-o putem face!” Și au murit în pustie.

Noi ne aflăm acum în aceeași situație. Noi am gustat din Cuvântul bun al lui Dumnezeu. Dar dacă este vorba de făgăduința deplină, atunci se spune: „Nu, nu, asta n-o putem face, fiindcă doctorul cutare și cutare a spus că n-o putem face. Asta a fost pentru apostoli. A fost un alt timp”. Acolo veți muri.

În Sfânta Scriptură totul se leagă împreună [se îmbină]. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este legat unul de celălalt. El nu poate fi vestit printr-o idee sau printr-un anumit sistem omenesc, ci el este descoperit doar prin Duhul Sfânt. Isus a spus: „*Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor*” (Matei 11:25).

Să trecem repede la celălalt gând de aici, dacă putem. „Degeaba Mă cinstesc ei”. Fariseii aceia învățați, oh, erau buni din punct de vedere moral. Și totuși Isus le-a spus că sunt de la diavolul. Acestor teologi învățați Isus le-a spus: „Voi aveți de tată pe diavolul și faceți lucrările lui!” El le-a mai zis: „Voi împodobiți mormintele prorocilor, pe care i-au omorât părinții voștri”. Prorocii au venit ca să dărâme sistemele acelea religioase. Asta au făcut ei.

Proroci! La cine vine Cuvântul, la un teolog sau la un proroc? Cuvântul nu vine niciodată la teologi sau la o școală biblică, ci vine întotdeauna la proroc. Dumnezeu nu-Și schimbă niciodată sistemul. Niciodată! Așa a fost întotdeauna. El nu vine la un grup, ci la unul singur. Niciodată nu a fost un grup de oameni, ci întotdeauna a fost unul singur. Așa este. Un proroc.

Isus a spus: „Voi împodobiți mormintele prorocilor, dar părinții voștri i-au băgat în morminte”. Același lucru îl fac și acum în orbirea lor datorată seminarelor lui Satana.

Penticostalilor, scoateți-vă nasul afară din Conciliul Mondial al Bisericilor. Voi predicatorii de aici, veți scrie oamenilor din cartierul general. Celorlalte biserici, nu mai trebuie să le scrieți; ei au respins deja acest lucru și nu doresc să aibe de-a face cu ei. Și voi, frați bapțiști, rămâneți afară. Nu înțelegeți că acolo se manifestă semnul fiarei? Dacă cunoașteți un pic Scriptura, atunci știți foarte bine de cine va fi înghițit totul. Dacă Cuvântul se reflectează în voi, atunci rămâneți departe de acest lucru. Denominațiunea voastră va intra în grabă înăuntru. Iar voi fie vă decideți pentru, fie vă depărtați de denominațiunea voastră. Voi nu puteți rămâne mai departe o denominațiune și să rămâneți acolo, fiindcă voi trebuie să intrați sau să rămâneți afară.

Atunci voi n-o să mai fiți o denominațiune, fiindcă ați arătat ce sunteți. Bineînțeles! Dumnezeu să vă binecuvânteze dacă o veți face

așa. Este greu de spus câți vor face acest lucru, dar fără îndoială, unii o vor face.

Ei au fost duși în eroare și Isus le-a spus că sunt de la diavolul. Când a stat Isus acolo, El S-a opus fiecărei ispite cu Cuvântul. El a ținut tare de Cuvântul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu L-a confirmat.

Acum câteva seri am vorbit în predică despre Michelangelo. Câți dintre voi au fost vreodată în Forest Lawn și au văzut statuia lui Moise, de Michelangelo? A fost ceva uimitor când m-am dus în acel loc și am văzut-o. Michelangelo a lucrat aproape toată viața lui la această sculptură. În imaginația lui, el a știut foarte bine cum ar trebui să arate această sculptură a lui Moise. El a vrut s-o termine înainte de a muri. Ani întregi a dăltuit pe o parte și pe alta. După ani de zile, după ce a terminat-o, stătea cu o cârpă în mână înaintea ei. El a făcut un pas înapoi și a privit-o. În imaginația lui, încă mai era tabloul cum trebuia arate, când a auzit pentru prima dată de Moise. Acum statuia era în fața lui. El a fost așa de uimit de lucrarea sa, încât a luat ciocanul și a lovit-o în picior strigând: „Vorbește Moise!” El s-a gândit ca Moise să vorbească, fiindcă tabloul pe care l-a avut în imaginația lui a fost atât de exact cu sculptura. Crestătura mai este în piciorul lui. Este o statuie desăvârșită, cu excepția acestei crestături de la picior. Voi puteți vedea o copie a acestei statui în Forest Lawn, imediat după ce intrați pe ușă. Statuia a fost capodopera lui Michelangelo, încoronarea vieții lui.

Dumnezeu este un mare sculptor. El l-a creat pe om după chipul Său, ca omul să-L poată reflecta. El este Cuvântul. Ce a făcut El? L-a încercat pe Adam. Dar el a căzut. Moise a căzut și toți ceilalți au căzut. Dar acum a venit Unul desăvârșit. Aleluia! Cine a fost? Nimeni altul decât Dumnezeu în carne, Cuvântul reflectat în El, plinătatea Dumnezeirii în trup; nu un proroc, dar El a fost și proroc; nu un om, dar El a fost și om.

Evreilor, nu pretindeți că El este al vostru. El n-a fost nici evreu și nici dintre Neamuri – El a fost Dumnezeu! Sângele vostru spune ceea ce sunteți. Bineînțeles că voi sunteți din carne. Iar Maria, desigur, când a zămislit de la Duhul Sfânt, ea n-a avut niciun fel de senzație. Dumnezeu Tatăl a creat embrionul, ovulul, chiar și celula de sânge în Maria – a fost sângele lui Dumnezeu.

Sângele provine de la partea masculină. Hemoglobina și sângele trebuie să vină de la tată. De exemplu, sugarul nu poate să moștenească tuberculoza de la mama lui. El poate s-o ia din respirația mamei lui. Dar n-o poate moșteni de la mamă, pentru că el nu are sângele mamei sale.

Isus n-a avut sângele unui iudeu și nici al unuia dintre neamuri. A fost sângele pe care l-a creat Iehova Însuși. A fost sângele lui Dumnezeu. Biblia spune că noi am fost mântuiți prin sângele lui Dumnezeu [Fapte 20:28]. N-a fost sângele unui evreu sau al unuia dintre Neamuri, ci a fost sângele lui Dumnezeu.

Când El L-a văzut pe Cel Desăvârșit, El L-a lovit și L-a zdrobit. Isaia a spus: „*Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre*” [Isaia 53:5]. Cine a fost El? El a fost Cuvântul desăvârșit, simbolizat prin Pâinea din care să trăiască fiecare om. El a fost grâul Cuvântului lui Dumnezeu, care a putut fi însămânțat și pus în cele patru evanghelii, în cele 66 de cărți [ale Bibliei]. Cu acesta și numai cu acesta va trăi omul: cu fiecare Cuvânt care se află în ea. Amin! Michelangelo și-a avut capodopera lui. Iar când Dumnezeu S-a putut vedea pe Sine Însuși reflectat într-un om, [atunci] El a avut acest Om desăvârșit creat după propriul Lui chip. O, ce Om! El a trebuit să moară pentru noi toți. Cu această temă noi ne-am putea ocupa mai mult timp, dar n-o vom face. El a trebuit să moară pentru noi toți. Și El a murit, Cel Desăvârșit, pentru ca noi, cei imperfecti să putem deveni desăvârșiți în El, având parte de fiecare Cuvânt din Biblia Lui. Apoi El L-a înviat din morți pentru neprihănirea noastră, pentru ca noi să avem un drept, ca Isus cel înviat care este acum prezent să ne slujească cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu prin care noi să putem trăi.

Acum ne vom grăbi să ajungem mai repede la sfârșit. Acum este vorba de a doua Evă – Mireasa.

Primul mire a fost Adam. După aceea a venit un șir întreg de proroci, până ce a sosit Cel Desăvârșit care trebuia să moară și să devină o Pâine pentru toți.

Ce este cu Eva? Cu ea trebuie să se întâmple același lucru. Gândiți-vă bine, Eva a fost femeia. În Biblie, Biserica este întotdeauna simbolizată printr-o femeie, fiindcă ea este Mireasa. Fiți atenți ce a

făcut. Ea a încercat să-L convingă pe El de învățătura ei. Atât timp cât El le predica ce învățau ei, El a fost bine văzut. Dar într-o zi El a spus: „Eu și Tatăl una suntem”.

„O, Tu te faci egal cu Dumnezeu. Cu acest tip nu mai vrem să avem de-a face”.

El a mai spus și alte lucruri, de exemplu: „Dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului...”. Dacă acolo ar fi șezut un medic, ce credeți voi că s-ar fi gândit? La ce s-ar fi gândit un om cu mintea sănătoasă [când ar fi auzit aceste cuvinte]: „Trebuie să mâncați carnea Mea și beți sângele Meu”?

Ei au spus: „Acest om este un vampir, nu un predicator. Stați departe de El, este nebun. Stați departe de El”.

Dar acesta a fost Adevărul. Uitați-vă, a fost Adevărul! „Dacă nu veți mânca trupul Meu, veți muri. Cu toții veți muri, dacă nu-l veți mânca”.

Azi este la fel. Pâinea și vinul sunt doar simboluri, să nu vă gândiți căci cu aceste lucruri firești s-a rezolvat. Voi trebuie să-L mâncați pe Hristos care este Cuvântul, doar prin El veți trăi, cu „fiecare Cuvânt care iese” de la Geneza 1, până la Apocalipsa.

Fiți atenți la a doua Eva. La Cincizecime, ea a fost creată din nou, ca și El, a fost umplută cu Duhul Sfânt și hrănită cu Cuvântul. Amin. Acum mă simt bine. Această primă Biserică, prima Eva, trebuia să fie Mireasa lui Hristos. Câți dintre voi pot să spună un „amin” la aceste lucruri? Ea trebuia să fie Mireasa lui Hristos. Ea a fost născută la Cincizecime și nu la Niceea, la Roma, Londra, Anglia sau în Statele Unite; nici prin Luther în Germania, nici prin Wesley în Anglia sau prin așa ziii „Penticostali” în Statele Unite. Ea a fost născută în ziua Cincizecimii și a fost umplută cu Duhul Sfânt. Ea a fost umplută cu Duhul și se hrănea din Cuvânt, cu fiecare Cuvânt care ieșea din gura lui Dumnezeu. Ei trebuiau să primească absolut totul, Cuvânt cu Cuvânt. A fost cu adevărat o plantă nouă a lui Dumnezeu care înflorise, care Îl reprezenta pe El, un nou Pom Mireasă.

Cuvântul Lui, al făgăduinței, Îl reflecta pe El în ea. Ei au trebuit să-i dea atenție lui Petru și tuturor celorlalți. Aceștia nu fuseseră la nicio școală biblică, în niciun seminar teologic. Ei n-aveau niciun fel de pregătire, căci nici măcar nu-și puteau scrie numele. Biblia spune: „erau oameni necărturari și de rând”. Dar ce s-a

întâmpat? Ei au trebuiat să recunoască că au fost cu Isus, fiindcă El era în ei, iar ei reflectau făgăduințele Lui. Aleluia! Slavă lui Dumnezeu! De aceasta avem nevoie în epoca noastră. Cuvântul Lui îl reflecta pe El în ea, în Biserică. Ea a trăit cu fiecare Cuvânt care a ieșit din gura lui Dumnezeu.

Dar apoi, ea a căzut ca Eva de la Cuvânt, la Niceea, Roma, unde a fost organizată prima organizație, „biserica creștină universală”. Avem în mijlocul nostru un învățat? Este vreun teolog în mijlocul nostru care știe că acest lucru este adevărat? Prima organizație s-a format la Niceea – Roma. Dumnezeu n-a avut niciodată vreo organizație și nici nu va avea. Ele sunt stăpânite de oameni.

Eu sunt un creștin. „Din care biserică faci parte?” Există doar una! Eu aparțin de 55 de ani de familia Branham, dar niciodată nu m-am înscris în ea. În ea am fost născut. Tot așa sunteți născuți și în Împărăția lui Dumnezeu și veți fi reflectarea Cuvântului Său.

Eva a căzut. La fel și a doua Eva a căzut la Niceea – Roma. Ea a devenit o denominațiune și a primit dogme și învățături, în locul Cuvântului. Ei și-au dat jos idolii, pe Jupiter și așa mai departe și l-au înălțat pe Pavel și pe Barnaba în locul acelor. Zeul soarelui și zeița lunii, Astarteea, cu hostia rotundă, a fost făcută mama lui Jupiter, zeul soarelui. Ziua de naștere a lui Isus a fost înlocuită cu ziua de naștere a zeului soare. El S-a născut în aprilie când se nasc mieii, când toată natura vine la viață, fiindcă El a fost Mielul. Ei au vrut să fie sărbătorit în cea mai lungă zi a anului, dar era o diferență de un singur minut între ziua de dinainte și 25 decembrie, ziua de naștere a dumnezeului soarelui, nu a Fiului lui Dumnezeu. Și fiecare dintre noi intră în rolul lui „Santa Claus” și împodobim brazii. Aceasta este păgânism și totuși ne numim creștini. Ce s-a întâmpat cu Biserica creștină?

Se va ridica vreodată cineva din mijlocul nostru care va predica Cuvântul și ne va spune adevărul, în așa fel încât Dumnezeu să confirme și să dovedească oamenilor că El este același, ieri, azi și în veci? Noi n-avem nevoie de seminar. Noi n-avem nevoie de un teolog. Noi avem nevoie de un proroc. Da, bineînțeles. Dumnezeu l-a făgăduit, de asemenea.

Eva a eșuat, la fel și Biserica când a devenit o denominațiune care s-a supus unor reguli și stăpânirii omenești, fiindcă nu s-a mai

lăsat călăuzită de Duhul. Ea s-a îndepărtat de Cuvânt și a primit dogme. Cine poate spune un „amin” la aceasta? Sigur! Ați știut voi că și noi, protestanții, primim la fel de multe dogme ca și ei, dacă adăugăm ceva la acest Cuvânt sau dacă scoatem ceva din el? Satana i-a înșelat cu aceeași metodă veche, ca pe Eva, adică cu un compromis. El a reușit, rostind altceva decât Cuvântul, un crez sau o denominație.

Originalul a căzut în pământ, în martiraj. Pietrele morii Romei au zdrobit grâul de la Cincizecime și l-au aruncat în pământ. Ei au fost arși pe rug, au fost aruncați ca hrană pentru lei. Ei au căzut în pământ ca și celălalt grâu, așa este, dar în timpul Reformei El a început să-ri ridice din nou. Același grâu a răsărit a doua oară.

Același lucru l-a făcut și cu al doilea Adam. După ce a căzut primul Adam, El a adus un al doilea Adam. Al doilea Adam a murit, apoi a fost înălțat. Primul Adam a căzut în păcatul lui și a rămas mort. Al doilea Adam S-a dat pe Sine Însuși ca să-l răscumpere pe om din păcat și a fost înălțat.

Biserica de la început a căzut la Niceea – Roma, scoțând un Cuvânt al Adevărului din Biblie, când biserica catolică și-a adăugat dogmele și crezurile ei. Apoi s-a ridicat un preot pe nume Martin Luther, spunând: „Aceasta nu este Cina Domnului, acesta nu este trupul lui Hristos, ci o hostie”. Și: „Cel neprihănit va trăi prin credință”. El a aruncat acea hostie la pământ și a început să protesteze împotriva ei. Iată prima voastră stea, care strălucea după epoca Tiatira. Așa este, neprihănire prin credință. El, Marele Sculptor, a început să creeze o capodoperă, o Mireasă să reflecteze Cuvântul Său.

Dar ce au făcut luteranii după moartea lui Luther? Satana li s-a pus în cale, iar ei au făcut o denominațiune din acea trezire și au murit. După aceea nu s-a mai întâmplat nimic în mijlocul lor; s-a terminat cu ei, au devenit doar o mare masă de oameni.

În timpul lui John Wesley, Dumnezeu a ridicat-o din nou, ca să reflecteze un alt Adevăr. Ce a făcut El? El i-a învățat că sfințirea este a doua lucrare a harului. Dumnezeu a binecuvântat aceasta. Wesley a protestat împotriva bisericii anglicane, împotriva bisericii lui Zwingli, împotriva tuturor legaliştilor, a calviniștilor. Luther a predicat că „cel neprihănit va trăi prin credință”. A doua lucrare a harului a fost sfințirea. Și acesta este adevărul. Așa este.



Ce s-a întâmplat după aceea? Același lucru ca după moartea lui Luther; după moartea lui Wesley, Asbury și toți ceilalți: ei s-au organizat și au murit. Uitați-vă acum la ei.

Nu demult m-am dus într-un spital ca să mă rog pentru o femeie care trebuia operată. După ce am intrat, ea mi-a spus: „Frate Branham eu am trimis după tine. Tu nu mă cunoști, dar ai dori să te rogi pentru mine? Măine dimineață o să fiu operată”.

Eu i-am răspuns: „Bineînțeles soră”.

Lângă noi stătea un bărbat, o femeie și un tânăr care avea aproximativ 18 ani. Ei se uitau foarte atenți la mine. M-am întors spre ei și le-am spus: „Vă rog iertați-mă, dar acum mă voi ruga”.

Femeia a spus: „Trage cortina”.

Eu am întrebat: „Sunteți creștini?”

Ea a răspuns: „Noi suntem metodiști”.

Eu le-am spus: „Nu asta v-am întrebat. Dacă sunteți doar metodiști, atunci voi trage cortina. Dacă ați fi creștini, nu ați fi dorit să trag cortina”. Așa este.

Este o mare diferență între un metodist, sau un baptist, sau un prezbiterian sau un campbellit și un creștin. Ce a făcut ea? Același lucru.

Ce s-a întâmplat după aceea? Dumnezeu a luat un mic grup de aici din sud și un bărbat de culoare cu privirea încrucișată<sup>3</sup>. Și ce a făcut El [acolo]? A turnat restituirea darurilor și așa a luat naștere mișcarea penticostală. Mulți dintre voi își mai amintesc de timpurile acelea, de exemplu fratele Valdez care stă acolo în spate, un bătrân înțelept, care predica când eu aveam cinci ani. El își mai amintește de începutul mișcării penticostale. Atunci nu era permis să le spui ceva despre organizație, pentru că ei ieșiseră afară din această mizerie. Ei aveau mesajul lui Dumnezeu.

Dar ce au făcut ei? Același lucru ca și ceilalți: au făcut o organizație. Acum au circa treizeci, patruzeci de feluri de organizații, unitariene, adepte ale „doimii”, ale „treimii”. O, așa ceva n-am auzit în toată viața mea. Ce s-a întâmplat cu voi? Ați murit pe loc. Mai departe n-ați putut merge. Organizația voastră, n-ar primi *aceasta*. Voi v-ați

---

<sup>3</sup> William Joseph Seymour (2 mai 1870 – 28 septembrie 1922) a fost un predicator american african și un promotor al mișcării penticostale – n.tr.

ales oamenii: „dacă acest bărbat nu crede ceea ce credem noi, atunci n-avem nevoie de el aici. Comunitatea noastră nu suportă așa ceva”.

Trebuie să mă grăbesc. Uitați-vă, trebuie să vină o sămânță adevărată. Trebuie să fie așa, fiindcă El vine pentru o Mireasă fără pată sau zbârcitură. El vine pentru o Mireasă care va confirma Cuvântul Lui. O, ea va fi o grupare foarte mică. Isus a spus: „Cum a fost în timpul lui Noe, (când doar opt suflete au fost mântuite, nu-i așa?), așa va fi și la venirea Fiului Omului”. Câți vor fi? Eu nu știu.

Dar, uitați-vă, Mireasa va fi alcătuită din toți cei care au primit Cuvântul în epoca lor. Nu este doar acest grup de pe urmă. Dumnezeu îi va lua pe toți din toate timpurile.

Va fi un grup surprinzător de mic. După ce vor dispărea, nici nu veți observa că ei nu mai sunt aici. Ce ar fi dacă, în aceste zile de pe urmă, El ar lua dintr-o dată cinci sute de oameni? Nici nu s-ar observa. Ce sunt cinci sute care vor dispărea în două sau trei zile? În fiecare zi dispar atâția oameni în lume, de care nu se știe unde sunt și de care nici nu se va mai auzi vreodată ceva. Ea [Mireasa], va fi luată la venirea tainică a Domnului Isus.

Ceilalți vor predica mai departe, exact ca pe timpul lui Noe. Se va spune: „Slăvit să fie Dumnezeu. Noi o avem! Aleluia”. Iar moartea lor este pecetluită. Așa spune Biblia și aceasta nu poate da greș.

Noe, Moise, David, au reflectat venirea acestui Mire desăvârșit. La fel Luther, Wesley și trezirea penticostală, au reflectat venirea unei Mirese desăvârșite.

Ce făcea ea de fiecare dată? De fiecare dată, această biserică, așa cum a făcut și Eva, l-a obligat pe Adam al ei să creadă noua ei lumină, sistemul ei, dar ea a murit acolo cu acesta. „Grupul nostru se va uni. O ce binecuvântări noi am găsit!”

Ce i-a făcut, aceasta, Evei? Ne-a mai rămas doar puțin timp. Ce i-a făcut, aceasta, Evei, prima biserică mamă, prima mireasă a primului Adam? Ce i-a făcut? Ascultați cu atenție, nu veți fi de acord cu aceasta. Dar aceasta a dat naștere „seminței șarpelui”. Exact!

Primul ei fiu, n-a fost fiul lui Adam. Dacă el ar fi fost, atunci ar fi avut dreptul de întâi născut. Biblia spune în epistola lui Iuda, că Enoh a fost al șaptelea după Adam. Corect? Genealogia începe cu Adam, care a zămislit pe fiul său, Set [Gen. 5:1-3]. Unde este Cain care ar fi trebuit să aibă dreptul de întâi născut? El n-a fost fiul lui

Adam. Lui Set i s-a născut Enos. Așa au continuat până la Enoh, al șaptelea după Adam. Dacă Cain ar fi fost fiul lui, atunci de ce nu apare în cartea neamurilor lui Adam? Chiar și în Evanghelia lui Luca, unde ne este prezentată toată cartea neamului lui Isus Hristos, Cain nu este amintit ca fiul lui Adam. Dacă el n-a fost fiul lui Adam, atunci al cui fiu a fost? Dacă ar fi fost fiul lui Adam, primul născut, atunci lui i s-ar fi convenit dreptul de întâi născut. Oh!

Există o biserică firească – nu puteți vedea aceasta? – care a primit ceva în locul Cuvântului, ceea ce a fost o preacurvie duhovnicească. Penticostalilor, Dumnezeu să vă binecuvânteze! Ce a produs în Eva? Sămânța șarpelui. Ce s-a întâmplat în aceste zile de pe urmă prin denomiționi? A produs din nou sămânța șarpelui, respingând Cuvântul. Ce jertfă a adus Cain? Fructe și roadele pământului, nu sânge.

Prin descoperirea Cuvântului, înainte de a fi fost scris Cuvântul lui Dumnezeu, prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai plăcută ca a lui Cain și prin aceasta a primit Abel mărturia că a fost neprihănit. Cuvântul s-a reflectat prin el, prin jertfa lui.

Oh, Cain a adus roadele pământului, crezând că Eva ar fi mâncat un măr. Cele mai multe seminare teologice vorbesc acum de o caisă. A fost o preacurvie – asta o știe oricine cunoaște Biblia. Cu siguranță a fost așa.

Priviți, sămânța șarpelui a venit prin faptul că prima Evă s-a îndepărtat de Cuvânt. A doua Evă a făcut același lucru la Niceea, Roma. Și ce a primit ea? O mulțime de copii denomiționali. Așa este. O, din punct de vedere moral ei sunt buni. Bineînțeles. Dar ce s-a întâmplat cu ei? Ei sunt morți prin crezurile lor.

Același lucru este acum. Descoperirea lui Cain asupra Cuvântului a adus același rezultat. Ce i-a fost promis ei? Ce i-a fost făgăduit acestei Eva pentru timpul sfârșitului? Ascultați cu atenție. Eu mă voi apropia de sfârșit. Ce a fost făgăduit acestei Eve în timpul de sfârșit? Laodicea! Bogăție mare, un nume mare, personalități însemnate. Dar cu toată bogăția ei, este goală și moartă și n-o știe. Așa se termină epoca bisericii Laodiceea.

Ea tăgăduiește Cuvântul. Ca să se împlinescă Matei 24:24, ea încearcă să intre înăuntru cu multă gălăgie, cu prestigiu, cu astfel de lucruri, încercând să spună: „Noi avem putere! Slavă lui Dumnezeu!

Aleluia! Noi avem putere!” „Având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”, atât de asemănător originalului, încât dacă ar fi cu puțință ar înșela chiar și pe cei aleși. Cum poate să danseze un om în duh, să vorbească în limbi și totuși să tăgăduiască că Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul? Poate să fie acesta Duhul Sfânt? Așa ceva nu este posibil.

„Fiecare Cuvânt!” Dacă Dumnezeu spune ceva, atunci El exact asta vrea să spună. N-o tălmăciți altfel. Biblia spune că n-are nevoie de tălmăcire proprie. Spuneți exact așa cum a spus-o El.

Fiți atenți, este o putere falsă. Exact acest lucru a vrut Satana să-l ofere Domnului Isus. Satana L-a condus sus pe munte și a vrut ca El să facă paradă cu aceasta. Oamenii fac acest lucru, chiar și Conciliul Mondial al Bisericilor și toți cei care sunt înăuntru. „Cine este în stare să se lupte cu el?”, așa este scris în Biblie privitor la chipul fiarei care se va ridica. Dacă am avea timp, ne-am ocupa mai mult de această temă, dar nu prea avem timp. Uitați-vă ce va face Isus, al doilea Adam-Cuvânt, în timpul ei, în timpul acestei biserici care va fi foarte aproape de original. Ultima epocă a bisericii, este Laodiceea. Câți dintre voi pot spune „amin” la aceasta? Ce face ea? Cum ajunge ea în starea slăvită? Ea este căldică, fără Dumnezeu. Ce a făcut ea?

Adam a recunoscut că Eva a fost amăgită din cauza necunoștinței ei și ea nu a căzut intenționat. De aceea, el a ieșit afară cu ea ca s-o poată răscumpăra. Este adevărat? Biblia spune: „Nu Adam a fost amăgit”. Din cauza aceasta, Biblia le interzice femeilor să predice Evanghelia. Nu Adam a călcat porunca, ci Eva. Aceasta este motivul din cauza căruia ea nu are voie să învețe sau să se ridice deasupra bărbatului. Așa o spune Cuvântul.

Voi spuneți: „Păi asta ..”. Nu contează ce face una sau alta. Contează ceea ce spune Cuvântul, frate și soră! Aceasta încerc eu să vă spun: contează ceea ce spune Cuvântul. Noi trăim prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu printr-o anumită dovadă sau prin ceva firesc, nici printr-o anumită trăire. Acesta nu are nicio legătură. Niciun fel de trăire nu va funcționa, dacă tăgăduiește Cuvântul. „Mulți vor veni la Mine și vor spune: «Eu am prorocit, am scos draci, am vorbit în limbi. Am făcut toate aceste lucruri. Eu am predicat evanghelia și sunt doctor în teologie»”. Atunci Eu le voi spune: «Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea, niciodată nu v-am cunoscut!»” Se știe

foarte bine că așa este scris în Cuvântul lui Dumnezeu și totuși se face compromis cu anumite organizații sau sisteme. O prietene, lasă-mă să te avertizez, ca un frate care te iubește.

Ascultați cu atenție. Primul Adam a ieșit afară cu Eva, fiindcă ea a fost amăgită. Dar în epoca Laodiceei era cineva care o știa mai bine. Ea L-a aruncat afară din camera ei. El stă afară, bate la ușă și încearcă să intre din nou înăuntru. Ea este cultă, îi place să fie văzută, „nu duce lipsă de nimic” și nu știe că este goală și nenorocită. Aceasta este biserica care i-ar înșela chiar și pe cei aleși, dacă ar fi cu putință. Fiți atenți, ea a avut putere, dar o putere falsă. Ea a luat doar o parte din Cuvânt, dar nu totul.

Care este cea mai mare minciună care ar putea fi spusă? Cea care conține 99 la sută din adevăr. Dacă cineva ar spune: „În ziua cutare și cutare, William Branham a fost beat în Houston, Texas”. Asta ar fi o minciună. „Nu”, vor răspunde, „el a fost în Phoenix, Arizona. El a predicat oamenilor de afaceri creștini despre o anumită temă. Mulți oameni au fost prezenți acolo. A durat până în jurul orei 10<sup>30</sup>. Știți ce a făcut la ora 10<sup>30</sup>? El a băut un rachiu!” Aceasta este o minciună. Dar restul este adevărat. Ca să înșeli pe cineva, trebuie să sune exact ca adevărul.

Așa o fac oamenii în ziua de azi. Ei au așa de mult din Adevăr, încât să înșele, dacă ar fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Dar totul depinde de un singur Cuvânt. Asta am dovedit-o cu Biblia.

Observați, El nu a ieșit afară cu ea; ea L-a aruncat afară pe El, Cuvântul – L-a respins. Este o priveliște foarte tristă, cum vom vedea imediat, la sfârșit.

Așa a fost și în Babilon. Omul nu se oprește, până nu a ajuns cineva. Pur și simplu, el nu se oprește. În zilele lui Noe, el a putut predica și avertiza cât a dorit el – nu a folosit la nimic. Ahab și-a croit singur calea care să-l ducă în iad. Așa este. El a făcut în așa fel încât să rupă această verigă, astfel încât s-a trimis singur în iad. Așa a fost cu Ahab și Izabela. Dar cel mai tragic lucru a fost că ei nu și-au dat seama că păcătuiau. Ei au crezut că procedau corect.

Isus a spus că va veni timpul în care „vă vor ucide, crezând că vor face o slujbă pentru Dumnezeu”. Așteptați până va apărea cartea mea cea nouă! Într-o seară s-a tras cu pușca în niște oameni, fiindcă aceia au spus că nu este corect să se unească biserica catolică cu cea

protestantă. Trei gloanțe au zburat prin clădirea unui prieten de-al meu. Nu mai era mult și-l nimereau. Așteptați până când va apărea această carte!

Ei nu se gândesc că prin aceasta păcătuiesc, ci sunt de părere că fac un bine. Ei cred că o fac pentru lucrarea lui Dumnezeu, ei nu știu mai bine.

Evreii L-au ucis pe Isus crezând că fac un bine, fiindcă doctrina bisericii lor spunea că El ar fi greșit. Ei au răstignit tocmai Pâinea prin care ar fi trebuit să trăiască.

Toți aceia care L-au primit ca să fie viața lor, viață veșnică, au trăit prin El, iar El le-a dat putere să fie o parte din El, adică fii ai lui Dumnezeu. Este adevărat?

Ei doreau castraveții sălbatici, moartea din oală, din școlile teologilor lor. Pe Isus, Pâinea vieții nu-L vor. Pe El nu-L vor. Ei L-au aruncat afară din biserica lor. Ei trebuie să facă aceasta, indiferent cum.

Voi întrebați: „Crezi tu că poți să schimbi aceste lucruri, frate Branham?” Nu, dar eu vorbesc aleșilor.

L-au aruncat afară. Ei și-au luat oala cu ciorba în care au amestecat lucrurile lumii și anumite teorii ale lor și au făcut o „ciorbă seminario-teologică”. Și au respins făina prorocului Elisei care ar fi putut să scoată toate lucrurile dăunătoare.

Au făcut-o atunci? Elisei a avut făină. Făina Îl reprezenta pe Hristos, jertfa de mâncare. Ea a fost măcinată foarte fin. Pietrele morii trebuiau să fie reglate una în conformitate cu cealaltă, în așa fel ca să poată măcina. El a aruncat în oală făina prin care a fost vindecată boala lor, sau moartea din acea oală.

Dar azi au moartea în oală și nu vor să primească făina lui Elisei – Hristos, Pâinea, Cuvântul. Ei spun: „Nu. Este erezie”. Ei n-o vor. Mâncăți-o liniștit și veți muri cu siguranță. În acea oală este otrava. Ei nu vor să primească această făină în oalele lor teologice. Pur și simplu nu vor. Ei vă scot afară și nu mai vor să aibă de-a face cu voi.

Celei de-a doua Eve, de la Cincizecime, bobul de grâu pentru pâine, i-a mers la fel ca lui Adam – Pâinea: ea a ajuns sub pietrele de moară romane, sub prigoană și martiriu.

Dar ce a făcut sora ei, care a devenit o curvă (așa o spune Biblia?)? Ea a mers în lume și a născut copii. Cine poate spune „amin” la aceasta? Apocalipsa 17 vorbește despre curva și fiicele ei – nu de bărbați, ci de femei, biserici – denominațiuni. Cum a devenit ea o curvă? A respins Cuvântul și a primit denominațiunea, ea a devenit o curvă. Ce au făcut fiicele ei? Ele au fost prostituate, ceea ce înseamnă același lucru. Ele au făcut același lucru: au respins Cuvântul și au acceptat denominațiunea. Copiii ei, fiicele, biserici – uitați-vă odată la ele.

Dați-mi voie să spun aceasta sub formă de prorocie. O veți înțelege? Marea ceartă familială este pe sfârșite. Ele se unesc, toate, din nou. Bătrâna mamă își va lua din nou fiicele ei. Oricum ele sunt toate la fel. Ele doresc să fie una. A sosit timpul, ca Biserica și Dumnezeu, Biserica și Cuvântul, să devină una aici, fiindcă pentru ei va veni El, nu pentru un grup care este „una” în felul acela. Nu!

Este vorba de un grăunte de grâu. Uitați-vă la natură. Cu acest gând mă voi apropia de încheiere. Uitați-vă ce se întâmplă în natură dacă cineva va semăna grâu.

A fost scrisă o carte pe care voi, teologii, cu siguranță ați citit-o cu toții. Se numește: „Dumnezeul care tace”. Eu cred că o puteți cumpăra din librării. „Dumnezeul care tace”. Acest necredincios scrie: „Cum poți pretinde că există un Dumnezeu, dacă El a putut să stea acolo sus în tot timpul Evului Mediu și să se uite cum au fost aruncați copiii în foc, cum părul femeilor a fost afundat în smoală și ars în flăcări, cum mâinile oamenilor au fost legate de niște boi, apoi au fost întinse până ce s-au separat de trup, doar din cauză că n-au vrut să sărute crucifixul sau alte lucruri de acest fel? Dacă ar exista un Dumnezeu, atunci cum a putut să stea acolo sus și să Se uite cum ard acești copilași?” Vedeți, așa vorbește omul firesc, cu o minte firească.

Știați că atunci când bobul de grâu cade în pământ, trebuie să stea acolo și să putrezească? Exact același lucru trebuia să se întâmple și cu Biserica de la Cincizecime: trebuia să cadă în pământ, să stea acolo și să moară. Mai întâi trebuia să putrezească, pentru ca să poată aduce viață din nou. Este corect? Fiți atenți, acestea sunt ultimele mele gânduri înainte de a încheia. Ca să putem face un rezumat, haideți să ne referim la natură. Câți dintre voi cred că Dumnezeu lucrează întotdeauna în conformitate cu natura?

El a creat lumea. El o răscumpără în același fel cum răscumpără omul. Ce face un om când crede? El crede, apoi este botezat. Apoi este curățat prin Sânge, [el va trăi] sfințirea pe care a predicat-o Wesley în mesajul lui. Apoi el este umplut cu focul Duhului Sfânt. Lumea este scoasă din el și el este umplut cu Duhul, care este Cuvântul. Credeți voi acest lucru? Fiți atenți! În același fel va răscumpăra Dumnezeu lumea Lui.

Câți dintre voi au predica „Căminul viitor al Miresei și al Mirelui”? Acolo am vorbit despre lucrurile acestea. Domnul mi-a dăruit-o. Eu v-o dau mai departe vouă, în același fel cum am primit-o eu de la El.

Uitați-vă, mai întâi lumea a fost osândită, prin căderea lui Adam, fiindcă a încălcat Cuvântul. Predicarea lui Noe a adus neprihănirea și Dumnezeu a botezat pământul cu apă. După aceea a venit Fiul care Și-a vărsat Sângele Lui peste el ca să-l sfințească și să-l pretindă ca proprietatea Lui personală. Apoi, la sfârșit, va veni înnoirea, focul care va arde orice microb. Se va înălța mii de kilometri în aer.

Ce va urma după aceasta? *„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei [„pentru mirele ei” – lb. germ.]”* [Apoc. 21:1-2]. Atunci Dumnezeu și oamenii vor fi împreună.

Același lucru a fost și cu Isus: El a fost botezat în apă, iar apoi S-a pregătit. De la început, El a fost sfințit de Tatăl. După aceea, El Și-a ridicat mâinile, iar Porumbelul a venit peste Miel. Ce a făcut Dumnezeu când a trimis porumbelul deasupra Lui? El a pretins dreptul pentru acea parte de viață. A existat o parte pământească: Isus a mâncat pâinea naturală pe care o mâncăm și noi. Dar acum Dumnezeu a pretins trupul Lui și absolut nimic nu-l putea reține. Nici moartea nu-l putea reține. El a spus: *„Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica”*. [Ioan 2:19].

Și dacă bărbații și femeile vin cu adevărat în Dumnezeu, complet – nu lăsându-se pradă vreunei emoții – ci dacă respectivul va deveni cu adevărat una cu Cuvântul, atunci Dumnezeu l-a mântuit, l-a înnoit și l-a curățat de lucrurile lumești, luându-le de la el prin focul



Duhului Sfânt. Atunci El va trăi în acest om, reflectându-Se în acest bărbat sau femeie făcuți desăvârșiți, care trăiesc prin Cuvânt. Vedeți, este vorba despre pământul care a fost curățat. El va face același lucru cu pământul, El îl răscumpără.

Un bob de grâu cade în pământ. Isus a fost Bobul de grâu care a căzut în pământ. El a fost desăvârșit, de aceea a avut viață în el. Moise nu a înviat din morți; nici Adam nu a înviat din morți. Niciunul n-a înviat din morți, numai acest Desăvârșit care a reflectat Cuvântul în toate. El trăia din fiecare Cuvânt. Câți pot spune „amin” la aceasta? Ce s-a întâmplat? L-au pus în mormânt. Dar a treia zi, El l-a deschis și a ieșit din nou afară.

Și Biserica va ieși din nou și va deveni desăvârșită, ca să fie răpită. Ce s-a întâmplat după ce biserica de la Niceea – Roma a devenit prima organizație și a căzut în pământ? Poate să spună cineva un „amin”, ca și confirmare? Ce a făcut ea? Ea se ridică din când în când la câte-o trezire. El a încercat să facă prin Luther același lucru pe care l-a făcut cu Noe. Dar ce s-a întâmplat? Ei nu urmau Cuvântul, ci au făcut o organizație. Ce a fost?

La fel cum un bob de grâu iese la suprafață. Ce iese mai întâi dacă răsare un bob de grâu? Două frunzulițe mici. Ascultați cu atenție. În domeniul natural, ce iese mai întâi la suprafață? Noi vom compara acum lucrurile naturale cu cele duhovnicești; pâinea firească cu cea duhovnicească. Ce se întâmplă? „Cum ar putea Omul acesta, să fie Pâine?”

Când Biserica a ieșit la suprafață, ea a fost o frunzuliță. Nu se aseamăna deloc cu grâul care a fost pus în pământ, dar era purtătoare de viață. Ce se va întâmpla în continuare? Omul va spune: „O, eu am un lan de grâu foarte frumos”. Încă nu. El îl are în mod potențial. Ce s-a întâmplat mai departe? Mișcarea următoare care venise după Luther, a adus-o Zwingli. Încă n-a fost grâul. A fost o frunză. Tulpina a dat multe frunze: pe Calvin și mulți alții. În cele din urmă s-a format biserica anglicană. Toate acestea au fost doar frunze. Ele se asemănau una cu cealaltă.

Ce s-a întâmplat după aceea? Grâul se schimbă; porumbul se schimbă; totul se schimbă. Spicul a venit la suprafață. De acest spic este lipit polenul. Acum seamănă ceva mai mult cu originalul, cu bobul de grâu care a fost pus în pământ, decât cu frunzele. Așa este?

Mesajul lui Wesley era mai apropiat de Biblie, decât mesajul lui Luther. Aceasta o știți. Este? Ce reprezintă toate aceste spice mici? Sunt „metodiștii Wesleyeni”, „nazarinenii”, „pelerinii sfințeniei”, „frații uniți”; toți aceștia învață sfințirea. Ce a ieșit din ei? Ce au făcut ei, în cele din urmă? S-au organizat și au murit.

Din ei au ieșit penticostalii. Voi spuneți: „O, frate!”

Eu spun următoarele în dragoste dumnezeiască. Tatăl nostru cel mare, de Care v-am spus la început că este prezent aici și pretutindeni, El să mă judece dacă voi spune niște idei preconceptuate. Dar dacă voi spune aceste lucruri din cauza adevărului, atunci El mă va binecuvânta. El vă lasă să le recunoașteți, dacă sunteți rânduți pentru viață.

Ceea ce se ivește mai întâi la sfârșitul paiului, seamănă perfect cu bobul de grâu. Așa este? Dar ce este de fapt? Încă nu este bobul de grâu. Este ceea ce spune Matei 24.24: este foarte asemănător cu originalul, încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Fiți atenți, el seamănă cu grâul. Dar dacă ați rupe unul, l-ați deschide și l-ați pune la microscop, atunci veți vedea că e doar un înveliș în care se află bobul de grâu. El este doar pentru protecție, dar seamănă foarte bine cu bobul de grâu. Câți dintre voi știu că este așa? Ridicați-vă mâinile. Dar de fapt, [acest înveliș] este doar pleava.

Frați penticostali, vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Aceasta este adevărat. Voi nu puteți să vă împotriviți naturii. Natura depune mărturie în toate, despre Dumnezeu, Creatorul ei.

Uitați-vă la acest spic. Ce au făcut ei? Au vorbit în limbi. Ei se comportă la fel cum s-au comportat și cei de la Cincizecime. Dar dacă îl rupeți, îl deschideți un pic și vă uitați bine la el, veți vedea foarte multe învelișuri mici în el. Abia după ce veți îndepărta toate învelișurile și vă uitați cu o lupă bună, veți vedea un germen mic. Este bobul de grâu care se formează, adică originalul. Pleava aceasta este doar purtătoarea grâului. De ce? Ea trebuie să fie acolo ca să protejeze bobul de grâu. Bine că se găsește acolo, fiindcă grâul trebuie să fie protejat. Grâul a ieșit din pământ, a înaintat prin luterani și anumite biserici, prin Wesley și ceilalți, prin spic până în pleavă. Ea arată ca și cum ar fi desăvârșită. Nu este de mirare că Isus a spus că „dacă ar fi cu puțință i-ar înșela chiar și pe cei aleși”. Arată ca grâul și se află exact în acel loc în care ar trebui să se afle grâul. Dar ce s-a întâmplat? A

făcut același lucru ca și ceilalți de dinainte: a organizat. Pentru ce slujește ea? Ca purtătoare.

Orice istoric știe că o trezire nu durează mai mult de trei ani, iar după aceea, din această trezire va ieși o organizație. Frate, soră, din această trezire puternică care a ținut deja 15 ani – am onoarea s-o trăiesc cu voi împreună – încă nu s-a format nicio organizație. Nu se vor mai forma organizații. Nu, nu. Ultima mai există. Penticostalii trebuiau să fie aici ca s-o protejeze. Unde ne-am fi dus cu un mesaj ca acesta, dacă n-ar fi fost penticostalii care să-l creadă? Uitați-vă înapoi, la ce s-a întâmplat în anul 1933 la râul Ohio.

Scuzați-mă, dar aș dori să aflați adevărul. Mi-e nu-mi mai rămâne mult timp, o știți, eu am 55 de ani. Dar aceste benzi vor rămâne vii după ce eu voi fi plecat de aici și veți vedea dacă este adevărat sau nu, dacă sunt un slujitor adevărat sau un proroc mincinos. Niciodată nu v-am spus ceva ce să nu se fi împlinit. Așa că și aceasta se va împlini.

Ea este un purtător. Ea trebuia să fie. Dar după ce va începe să crească grâul, îi va merge la fel ca lui Isus, Căruia biserica I-a fost purtătoarea. Când a început El să le spună adevărul lui Dumnezeu, ei s-au despărțit de El. Ce se întâmplă acum? Nu mai există niciun fel de colaborare. De ce? Trebuie să fie așa, ca grâul să poată sta în soare, s-o-a-r-e. Tot așa, grâul duhovnicesc, trebuie să stea în fața F-i-u-l-u-i, ca să devină un grâu auriu al Cuvântului – Cuvântul confirmat, Dumnezeu devenit carne. El a spus: „*Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu*”. Biserica, care trăiește cu adevărat prin Cuvânt, nu prin organizații, ci în prezența Cuvântului – Fiului, va deveni același Cuvânt, care a fost pus în pământ la Cincizecime.

Nu ne învață Maleahi 4, că toate aceste lucruri se vor întâmpla, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată? Câți dintre voi o știu? „El va întoarce inima copiilor spre părinții lor”. Este corect? „Spre credința părinților de la Cincizecime”.

În Luca 17.30, Isus vorbește de ziua în care Se va descoperi Fiul Omului – nu un om, ci Fiul Omului; nu o organizație – ci Fiul Omului, însuși Cuvântul, care trăiește din nou între oameni.

Însuși Cuvântul, devenit trup în voi; voi sunteți o reflectare a mesajului din ceasul acesta. Voi trăiți din nou viața care a fost în Isus Hristos. Voi vă aflați în prezența Fiului.

Ce se întâmplă cu ea? Ce se întâmplă cu Biserica? În cele din urmă, când va începe să se descopere, pleava se va retrage de pe bobul de grâu. Ce s-a întâmplat? Viața care a fost în pleavă, a intrat în bobul de grâu. Viața nu se schimbă. Purtătorii se schimbă; ei au devenit denominațiuni, frunzele, tulpina, pleava. Dar grâul nu se poate schimba. Trebuie să existe o slujbă, care corespunde cu Cuvântul, așa cum El a stat pe Cuvânt, așa cum prima Biserică a stat pe Cuvânt, umplută cu Duhul și hrănită cu Cuvântul – nu hrănită denominațional, ci hrănită cu Cuvântul.

Aici aveți natura și Cuvântul lui Dumnezeu. El este Pâinea. „Omul nu trăiește doar cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Ne apropiem de sfârșit și imediat ne vom ruga. Fiți atenți! Acum urmează ceea ce-am vrut să spun.

Faptul că pleava trebuie să se retragă din jurul bobului de grâu, ține de providența lui Dumnezeu. Câți dintre voi spun un „amin” la aceasta? Pleava trebuie să se retragă de pe bobul de grâu, fiindcă acum el ajunge la maturitate. La origine, pleava n-a fost acolo, ea a fost folosită doar pentru a-l susține, pentru a purta viața. După aceea, viața a părăsit-o și a intrat în bobul de grâu. Acesta este motivul.

Prieteni, ascultați, în ce zi trăim acum? Noi avem o trezire care ține deja de 15 ani. Câți dintre voi pot spune „amin” la aceasta? Ce fel de organizație a ieșit din ea? Niciuna! Ei au încercat să mă determine să fac o organizație: „Frate Branham, vei face din slujba ta o organizație?” Eu nu! Eu nu vorbesc despre mine, eu vorbesc despre mesajul ceasului, al acestui timp.

Ei s-au dus în Canada și au adunat câțiva frați din mișcarea ploii târzii. Ea a murit pe loc. Voi fraților, vă mai amintiți de această mișcare a ploii târzii? Unde s-a dus? Înspre ce au dus toate celelalte? Ce rezultat au avut toate organizațiile? Milioane de convertiți, din care au făcut sclavi ai crezurilor lor. Ei au devenit bogați, au ridicat clădiri de milioane și miliarde de dolari și spun: „Domnul vine în curând”. Își trimit predicatorii la seminarii și îi învață o teologie omenească, ca pe Luther, pe Wesley și alții. Ea a devenit o pleavă.

Dar mulțumire lui Dumnezeu, grâul crește mai departe. Dacă aceasta este adevărat, conform Cuvântului, a naturii și a timpului în care trăim – a fost confirmat în toate modurile – cât timp ne mai

rămâne? Știți ce? Eu aud venirea combinei. Conciliul Mondial va face despărțirea. Ce va face el? El o va secera de pe paiul ei. Pe ea o așteaptă ceva ce o va înălța. Ea va merge în curând acasă, într-una din aceste dimineți. Da. Dacă înțelegeți, atunci spuneți „Amin”.

Eu știu că lumea n-o va crede. Ei n-o pot crede. Să vă pară rău pentru ei, fiindcă: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl. Toți care Mi-au fost dați de Tatăl, vin la Mine”. Dacă numele lui este scris în cartea vieții, atunci el cu siguranță va recunoaște Cuvântul. El trebuie s-o recunoască. Este de prea mult timp... Deja este confirmat atât de desăvârșit, încât cu siguranță este Adevărul.

Nu vom mai avea organizații, dar toate organizațiile se vor uni în una singură. Ce folos are? Ce se întâmplă cu pleava? Va fi arsă. Isus a spus: „Îngerii vor strânge grâul în grânar”. Ce se va întâmpla? Pleava, miriștea și spinii uscați, vor fi arși într-un foc care nu se stinge. Vedeti? Ce trebuie să se întâmple mai întâi? Îngerii vor fi trimiși ca să lege mai întâi neghina în snopi. Ei înșiși se leagă într-o singură organizație mare. Alte organizații nu vor mai fi.

Grâul este aici. Mulțumire lui Dumnezeu, grâul este aici. Hristos este aici. El Își confirmă Cuvântul, este Adevărul. Grâul este aici. El se coace acum, stă în prezența Fiului.

Niciun om n-are voie să-l atingă. Ceea ce-l înconjoară, se retrage: „Noi nu vrem să avem ceva de-a face”. Voi trebuie s-o faceți.

O frate, vino în acest grâu. Lasă viața care este în tine să răsară ca un bob de grâu. O doriți? Credeți-L pe Dumnezeu. Fiți sinceri înaintea lui Dumnezeu. Sunteți siguri că veți reuși?

Cândva am citit o relatare. Era un medic, un om bun care iubea săracii. Știți ce făcea el de fiecare dată când un sărac nu-și putea plăti datoriile? El scria cu o cerneală roșie: „A fost anulată”. În cele din urmă, medicul a murit. Nevasta lui era încrezută. Ea era altfel; la fel cum e biserica în ziua de azi. După ce a murit bărbatul ei, ea i-a căutat și i-a dat în judecată pe toți: „Veți plăti aceste facturi!”

Dar judecătorul a luat câteva din aceste facturi, a chemat-o pe doamnă la el, și a întrebat-o: „Ceea ce este scris aici cu cerneală roșie, este cumva semnătura soțului dumneavoastră?” Ea a răspuns: „Da, este semnătura lui”. Apoi judecătorul a spus: „Nu există niciun fel de tribunal în toată țara, care ar putea să-i pedepsească pe acești oameni. Ei sunt liberi”.

Ei pot spune ce vor. El a semnat propriul Cuvânt cu propriul său Sânge. Nimeni nu ne-o mai poate lua, frate. Noi suntem liberi.

Haideți să ne rugăm. [Un frate din adunare procește – n.ed.]. Amin. Aplecați-vă capetele. Dacă îmi amintesc bine, în timpul Împăraților, s-a ridicat cineva în mijlocul lor și le-a prorocit unde se vor întâlni cu dușmanul lor și îl vor birui. Dacă înțeleg bine acest lucru, atunci există un singur loc unde vă puteți întâlni dușmanul: în Cuvânt. Acolo va încerca să vă întâlnească. Întâlniți-vă acolo cu el, cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

Este aproape amiază. De aceea nu mai am timp pentru o chemare la altar. Câți dintre voi doresc să-și ridice mâna, în timp ce aveți capetele plecate, ochii închiși și să spună: „Eu doresc să fiu o parte din El. Doresc să mă unesc cu El și Cuvântul Lui. Indiferent ce va veni, ce va spune lumea, eu doresc să fiu o parte din El”. Atunci ridicați mâinile și spuneți: „Eu o doresc”. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Eu cred că sunt sută la sută [dintre voi].

Cu capetele aplecate, în timp ce ne gândim, să fredonăm această cântare. Rugați-vă cu toții.

*Binecuvântată să fie legătura (acesta este Cuvântul),  
Care ne leagă inimile în dragoste creștină;  
Părtășia cugetelor asemănătoare  
Este precum cea de sus.  
(„Așa cum Eu și Tatăl Meu una suntem,  
așa sunteți și voi una cu El”)  
Când ne despărțim [de aici],  
Suferim în interiorul nostru,  
Dar vom rămâne uniți în inimă,  
Și nădăjduim să ne revedem.*

Dacă va vrea Domnul în dimineața duminicii viitoare, sper să vă revăd în Flagstaff, Arizona. Îl iubiți?

Eu voi lăsa totul [în mâna Lui]. Biblia spune: „Toți cei care se încred în El ... Toți care primesc Cuvântul Lui ...”. Eu nu pot spune cine este sau nu este. Este treaba voastră. Dar dacă mai țineți tare de vreun crez – unii dintre voi metodiști, bapțiști, penticostali sau oricine ați fi, dacă mai țineți tare de ceva ce este contrar Cuvântului, vă rog

poporul meu iubit, despărțiți-vă astăzi de ele. Doriți să faceți acest lucru? Despărțiți-vă de ele și întoarceți-vă la EL. Nu lăsați ca din cauza unui singur Cuvânt să se rupă părtășia voastră cu Hristos. Duhul Său să ne dăruiască aceasta.

Dumnezeu și Tată, acești oameni au stat mult timp aici. Îmi amintesc că odată, când Pavel a predicat această Evanghelie, ei au stat toată noaptea și l-au ascultat. Când un tânăr a căzut de pe fereastră și a murit, Pavel s-a dus la el, s-a pus peste el și a spus: „Viața s-a întors în el”. Tată, aici sunt oameni bolnavi care suferă și au nevoie de rugăciune pentru trupurile lor. Eu Te rog Dumnezeule scump, să nu mai aștepte până la adunarea viitoare. Ei nu mai trebuie să aștepte pentru nicio adunare. Cuvântul este întotdeauna aici, este Hristos. Eu mă rog ca Tu să vindeci pe fiecare de aici. Însănătoșează pe fiecare pe deplin, o Dumnezeule. Te rog, binecuvântează-i pe ei, eforturile lor. Ei n-ar fi stat aici, Doamne, ei n-ar fi ascultat aceste lucruri, dacă nu le-ar crede. Doamne, ei au ridicat mâinile lor, ei o cred, fie ca acum s-o primească în inimile lor, fiecare predicator, fiecare dintre laici. Păcătosul să-L primească pe Hristos, iar cel ce a căzut să se întoarcă. Dăruiește-o, Tată. Noi Te rugăm pentru aceste binecuvântări în Numele lui Isus Hristos. Amin.

*Îl iubesc, Îl iubesc*

(El a scris numele meu acolo, cu mulți ani în urmă!)

*...întâi El m-a iubit*

*Și mi-a cumpărat salvarea*

*Pe crucea Golgotei.*

Îl iubiți? În timp ce vom cânta încă o dată această cântare, dați mâna cu cineva și spuneți-i: „Dragă pelerinule, eu sunt bucuros că am fost aici în dimineața aceasta. Eu Îl cred pe Hristos. Și tu?”, sau așa ceva, în timp ce vom cânta încă o dată această cântare.

*Și mi-a cumpărat salvarea*

*Pe crucea Golgotei.*

De acum înainte, lăsăm noi lumea în urma noastră? Lăsăm în urma noastră, moda acestei lumi, toate nebuniile, tot ce sclipește, toate

afacerile cu Evanghelia? Am făcut-o cu adevărat? Dați-mi-L doar pe Isus, de mai mult n-am nevoie. Să-L cunoști pe El, este viață. Eu Îl iubesc. Îl iubiți și voi? O, cât Îl iubim!

Eu predau acum slujba divină fratelui Carl. Eu nu știu ce va mai face.

Dumnezeu să vă binecuvânteze! Sper să vă revăd sâmbăta sau duminica viitoare. Dacă nu vă voi vedea acolo, atunci ne vom întâlni din nou în Tucson. Dacă nu, atunci în data de 17 în acest loc. Și dacă nu, atunci vă voi revedea din nou în slavă. Amin.